

Copyrighted Material

RAINS OF FIRE

Poems of Meditation

Sorin Cerin

Copyrighted Material

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

SORIN CERIN

RAINS OF FIRE

Poems of meditation

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

2016

Copyright © SORIN CERIN 2016

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1537600185

ISBN-10:
1537600184

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

This book have been published for first time by Paco Publishing House in Romanian language in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERIN, SORIN

Ploi de foc / Sorin Cerin. - București : Paco, 2015

ISBN 978-606-665-104-2

821.135.1-1

This book have been published also in Romanian language in the United States of America

ISBN-13: 978-1511404990

ISBN-10: 151140499X

Critical appreciations about the poetry of meditation

PhD Professor Al Cistelean within the heading Avant la lettre, under the title Between reflection and attitude, appeared in the magazine Familia nr.11-12 November-December 2015, pag.16-18, Al Cistelean considers about the poetry of meditation, of Sorin Cerin, that:

"From what I see, Sorin Cerin is a kind of volcano textually, in continuously, and maximum eruption, with a writing equally frantic, as and, of convictions. In poetry, relies on gusts reflexive and on the sapiential enthusiasm, cultivating, how says alone in the subtitle of the Non-sense of the Existence, from here the poems "of meditation".

One approach among all risky - not of today, yesterday, but from always - because he tend to mix where

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

not even is, the work of poetry, making a kind of philosophizing versified, and willy-nilly, all kinds of punishments and morality.

Not anymore is case to remind ourselves of the words said by Maiorescu, to Panait Cerna, about "philosophical poetry," because the poet, them knows, and, he very well, and precisely that wants to face: the risk of to work only in idea, and, of to subordinate the imaginative, to the conceptual.

Truth be told, it's not for Sorin Cerin, no danger in this sense, for he is in fact a passionate, and never reach the serenity and tranquility Apolline of the thought, on the contrary, recites with pathos rather from within a trauma which he tries to exorcise, and to sublimates, into radical than from inside any peace of thought or a reflexive harmonies.

Even what sounds like an idea nude, transcribed often aphoristic, is actually a burst of attitude, a transcript of emotion - not with coldness, but rather with heat (was also remarked, moreover, manner more prophetic of the enunciations).

But, how the method, of, the taking off, lyrical, consists in a kind of elevation of everything that comes, up to the dignity of articulating their reflexive (from where the listing, any references to immediately, whether biographical or more than that), the poems by Cerin, undertake steep in the equations big existential and definitive, and they not lose time in, domestic confessions.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

They attack the Principle of reality, not its accidents. Thus, everything is raised to a dignity problematic, if no and of other nature, and prepared for a processing, densified.

Risks of the formula, arise fatal, and here, because is seen immediately the mechanism of to promote the reality to dignity of the lyrism.

One of the mechanisms comes from expressionist heritage (without that Sorin Cerin to have something else in common with the expressionists), of the capitalized letter, through which establishes suddenly and unpredictably, or humility radicalized , or panic in front of majesty of the word.

Usually the uppcase, baptizes the stratum "conceptual" (even if some concepts are metaphors), signaling the problematic alert.

It is true, Sorin Cerin makes excess and wastage, of the uppcase, such that, from a while, they do not more create, any panic, no godliness, because abundance them calms effects of this kind, and spoil them into a sort of grandiloquence.

The other mechanism of the elevation in dignity rely on a certain - perhaps assumed, perhaps premeditated - pretentious discourse, on a thickening lexical, and on a deep and serious declamation.

It is insinuated - of lest, even establishes - and here is an obvious procedure of imaginative recipe, redundant over tolerant.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

How is and normal - even inevitable - in a lyrical of reflection what wants to coagulate around certain cores conceptual, the modality immediate of awareness of these nodes conceptual, consists in materializing the abstractions, making them sensual is just their way of to do epiphany lyrical.

But at, Sorin Cerin, imaginative mechanics is based on a simple use of the genitive, which materialize the abstractions, (from where endless pictures like "the thorns of the Truth," "chimney sweeps of the Fulfillments," " the brushes of Deceptions" etc. etc.), under, which most often is a button of personification.

On the scale of decantation in metaphors we stand, thus, only on the first steps, what produces simultaneously, an effect of candor imaginative (or discursive), but and one of uniformity.

Probable but that this confidence in the primary processes is due to the stake on decanting of the thought, stake which let, in subsidiary, the imaginative action (and on the one symbolized more so) as such.

But not how many or what ideas roam, through Sorin Cerin's poems are, however the most relevant, thing (the idea, generally, but and in this particular case, has a degree of indifference, to lyricism).

On the contrary, in way somewhat paradoxically, decisive, not only defining, it's the attitude in which they gather, the affect in which coagulates.

Beneath the appearance of a speech projected on "thought", Sorin Cerin promotes, in fact, an lyricism (about

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

put to dry) of, emotions existential (not of intimate emotions).

The reflexivity of the poems is not, from this perspective, than a kind of penitential attitude, an expression of hierarchies, of violent emotions.

Passionate layer is, in reality, the one that shake, and he sees himself in almost all its components, from the ones of blaming, to the ones of piety, or tenderness sublimated (or, on the contrary, becoming sentimentalist again).

The poet is, in substance, an exasperated of state of the world and the human condition and starting from here, makes exercises with sarcasm (cruel, at least, as, gush), on account of "consumer society" or on that of the vanity of "Illusions of the Existence".

It's a fever of a figures of style that contains a curse, which gives impetus to the lyrics, but which especially highlights discursive, the exasperation in front of this general degradation.

So general, that she comprised and transcendental, for Sorin Cerin is more than irritated by the instrumentalization of the God (and, of the faith) in the world today.

Irritation in front of corruption the sacred, reaches climax, in lyrics of maximum, nerve blasphemous ("Wickedness of Devil is called Evil, / while of the God, Good. ", but and others, no less provocative and" infamous " at the address the Godhead); but this does not happen, than because of the intensity and purity of his own faith

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

(Stefan Borbely highlighted the energy of fervor from the poetry of Cerin), from a kind of devotional absolutism.

For that not the lyrics, of challenge and blame, do, actually Cerin, on the contrary: lyrics of devotion desperate and passionate, through which him seeks "on Our True God / so different from the one of cathedrals of knee scratched / at the cold walls and inert of the greed of the Illusion of Life ".

It is the devotional fever from on, the reverse, of imprecations and sarcasm, but precisely she is the one that contaminates all the poems.

From a layer of ideals, squashed, comes out, with verve passionate, the attitudes, of Cerin, attitudes eruptive, no matter how, they would be encoded in a lyrical of reflections. "

PhD Professor Elvira Sorohan - An existentialist poet of the 21st Century

To fully understand the literary chronicle written by Elvira Sorohan in Convorbiri Literare, "Literary Conversations", which refers to an article written by Magda Cârneci regarding Trans-poetry, and published in România literară, "Romania literary", where specified what namely is poetry genuine, brilliant, the great poetry, on which a envies the poets of the last century, Elvira Sorohan, specifies in the chronicle dedicated to the poetry of Cerin, from, Convorbiri Literare, "Literary Conversations", number 9 (237), pages 25-28, 2015 under the title An existentialist poet of the 21st century, that:

Without understanding what is "trans-poetry", which probably is not more poetry, invoking a term coined

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

by Magda Cârneci, I more read, however, poetry today and now I'm trying to say something about one certain.

Dissatisfied of "insufficiency of contemporary poetry" in the same article from in *România literară*, "Literary Romania", reasonably poetess accuses in block, how, that what "delivers" now the creators of poetry, are not than notations of "little feeling", "small despairs" and "small thinking. "

Paraphrasing it on Maiorescu, harsh critical of the diminutives cultivated by Alecsandri, you can not say than that poetry resulting from such notation is also low (to the cube, if enumeration stops at three).

The cause identified by Magda Cârneci, would be the lack of inspiration, that tension psychical, specific the men of art, an experience spontaneous, what gives birth, uncontrollably, at creation.

It is moment inspiring, in the case of poetry, charged of impulses affective, impossible to defeated rationally, an impulse on that it you have or do not it have, and, of, which is responsible the vocation.

Simple, this is the problem, you have vocation, you have inspiration.

I have not really an opinion formed about poetry of Magda Cârneci, and I can not know, how often inspiration visits her, but if this state is a grace, longer the case to look for recipes for to a induces ?

And yet, in the name of the guild, preoccupation the poetess, for the desired state, focuses interrogative: "... the capital question that arises is the following: how do we to have access more often, more controlled and not just by accident, to those states intense, at the despised <inspiration>, at those levels, others of ours, for which the poetry has always been a witness (sic!) privileged ".

We do not know whom belongs the contempt, but we know that the inspiration is of the poet born, not made.

The latter not being than a craftsman and an artist.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

I have in front three volumes of lyrics of the poet, less known and not devoid of inspiration, Sorin Cerin, ordered in a logical decrescendo, understandable, Non - sense of the Existence, the Great silences, Death, all appeared in 2015, at the Publishing Paco, from Bucharest.

After the titular ideas, immediately is striking, and poetic vocabulary of the first poem, and you're greeted with the phrase "Illusion of Life" that spelled with capital letters.

It is, in substance, an expression inherited from vocabulary consecrated of the existentialist, enough to suspect what brand will have the poems.

Move forward with reading, being curious to see you how the poet remains on same chord of background, and how deep, how seriously lives in this idea, not at all new.

And it is not new for that the roots of the existentialism, reformulated modern, draw their sap from the skepticism of biblical, melancholic Ecclesiastes, discouraged, in the tragic consciousness of finitude as destiny.

It is the King biblical, an, existentialist *avant la lettre*.

He discovers that " weather is to you be born, and a time is to die", otherwise "all is hunting of wind".

What else can be said new in our time, even in personal formula, when the existentialism has been intensively supported philosophically, in centuries XIX, and, XX, from Kierkegaard and up to Sartre, with specific nuances.

A poem in the terms, of the existentialism status, more can interested the being of the our days, slave of the visual image and the Internet, only through adaptations or additions updated, complementary the central idea, and not finally, by the power of the return over of the self.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

It is about what you are trying to achieve the poet Sorin Cerin, leaving us, from the beginning, the impression that he lives the miracle creative, the inspiration.

Wanting to guide the reader to search for a specific kind of poetry cultivated in these volumes (with one and the same cover), author subtitled them, *ne varietur* "Poems of meditation", as and are at the level of ideas.

But how deep and how personal, is the meditation, you can not say than at the end of reading, when you synthesize what namely aspects of ontology and from what perspective, intellectual and emotional, them develop the poet.

Certainly, the existentialist poetry vocabulary universal, recognizable, is now redistributed in an another topic, what leads to combinations surprising of new, some daring, or terribly tough, such as those concerning the church.

Reading only one of the three volumes is like as you them read on all, are singing on same chord with minimal renewal from, a poem to another.

The poet closes in a unitary conceptual sphere, from here the specific rhetoric.

Wherever you open one of the volumes, you are in the center of the universe poetic of the same ideas, the same attitude of skepticism outraged.

At the level of language, the same vocabulary, well-tuned with the conceptual sphere, is recombined in new and new phrases with updates related to today's environment, and even immediately of the Being, thrown into the world to atone for the "Original Sin".

It is known, because sages said, "Eva's son does not live in a world devoid of wails".

The ambition to build a personal meditation, impossible to achieve at the level of poetic vocabulary, already tired, is compensated by the art of combination of

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

the words, without being able to avoid redundant frequency of some phrases.

The most frequent, sometimes deliberately placed and twice in the same poem is "Illusion of Life".

Dozens of others keywords, complementary, surprises by ostentatious use, to emphasize the idea of "Non-sense of Existence".

Are preferred, series of words written with uppercase: "Moment," "Immortality," "Illusion," "Absurd," "Silence," "Death," "Eternity", "Absolute Truth", "Dream", "Free Will", "Original Sin", "Love", "Loneliness", "Alienation", "God" and many others.

The phrase brings here and now, living problematized of the existence is "Consumer Society".

Is released from poetry a frenzy of duplication of word, what supports the idea.

Often this exuberant energy of rearrangement of words, covers what you looking for in poems composed on one and the same theme, namely, living intense affective of feeling of "illusion of life" inside, not outside.

Here, we more mention of manner to distinguish the expressive words spelled with a capital letter.

Rain of uppercase tends to flood few basic meanings of the poems.

And more there's a particularity, the punctuation.

After each verse, finished or not as, understood, grammatical or not, it put a comma; the point is put preferably only after the last verse.

Otherwise than biblical Ecclesiastes, our poet, more revolted, than melancholic, do hierarchies of vanities pretty little ordered that you to can follow clear ideas.

The significances is agglomerating, in one and the same poem, like *Hierarchy of the Vanity*.

But it's not the only one.

Of blame can be contemporary reality which provokes on multiple planes, poet's sensibility.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

The word "the vanity" is engaged in a combination serious, sharp, put to accompany even the phenomenon of birth of the world, for to suggest, finally, by joins culinary very original, willfully, vulgar, disgust, "nausea", à la Sartre, left behind by the consciousness of the absurd of existence.

I sent at the poem, Industry Meat Existential: "Plow of the Vanity dig deep, / in the dust of the Existence, / wanting to sow the genes of the Illusion of Life, / for to be born the World, / after a prolonged gestation, / in womb without limits, of the Lie, / that rests on Truth for to exist, / ... ravens blacks of the thoughts, / by developing, / A true Industry of the Meat Existential, / beginning, / from steaks of, dreams on the barbecue of the Absurd, / up to, / sausage of highest quality of the Hopelessness. "

What you find in this poem: paradox, nonsense, nihilism, disillusionment, dreams made ashes, all this and more will multiply, kaleidoscopic recombine in all creation contained in these volumes.

If, the notions and synthetic concepts contained in words maintains their meaning constant, the fate of the "word" is not the same, seems to go toward exhaustion, as and the force of renewal of poetry.

Have and the words their fate, apart from poetry, as the poet says.

At first, paradoxically, "Autumn sentimental" is forsaken by the "harvests passionate of words" frantically collected, by the temper ignited of the poet in love only of certain words, those from existentialist semantics.

Sometimes, "Flocks, of words, / furrow the sky of Memories".

In registry changed, the word is tormented as a tool of media, violent, rightly incriminated of poet: "Words lacustrine / cry in pots of Martyrs, / put at the windows of brothels of Newspapers ...".

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Is deplored the fate of the words employed unusual, grotesque: "At butchery of Words, / in the street corner of the Destiny / are sold bones of phrases rotten, / legs of meanings for fried ...".

And with this fragment I have illustrated the originality resentful word combinations, which give free course the ideas, a poetic attitude provoked by the revolt against the nonsense of existence.

Ultimately is metaphorise "the winter of the Words, / which snows over our Days ..." and is deplored their fate, the falling "in the Mud, of some Words, / obscene and full of invective", and finally, their death: "Cemeteries of words are strung in the souls, / what they will and hopes at Resurrection ...".

Here the words came back to poetry.

But, the word is only the tool what not is only of the poet's, only of his, is the problem of background of existence illusory, perceived as such, in the existentialism terms from the early 21st century .

This is the core, the leitmotif of dozens of poems signed by Sorin Cerin, distributed studied, I suppose symbolic numerological, in each volume 77 each, neither more or less.

From the seed of this idea generously sown, rises for the poet tired of so much, kneaded thinking: "Herbs of questions what float lazily over the eyelids / of the Sunset, / what barely can keep ajar, / in the horizon of some Answers, / what appear to be migrated toward the cold distances of the Forgetfulness. "

The note meditative of these lyrics is not entirely discouraging.

The poet is neither depressed nor anxious, because he has a tonic temperament.

He always goes from the beginning with undefeated statements the will, to understand, without accepting, as, thus, may to return toward the knowledge of self.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

In poetic images rare, is outlined a kind of summary of poetic discourse, focused in the poetry *The Hierarchy of the Vanity*, ended in contemporaneity terms of the absurd.

It's a way to renew what was more said, that "we eat absurd on bread."

The plural indicates in poet an exponent in the name of man in general, "the granite" signifying the mystery impenetrable, of which is now facing "cane thoughtfully" "climbed up on the rocks of Life / we want to understand the granite as it is, / a reed conscious of self.

|| Demolish the pillars of Nature of the Illusion of Life, / trying to put in their place, / A Dream far stranger of ourselves. || ruined the Weakness , / ... becoming our own wrecks, / what wander to nowhere. || ...

Would be the eyes of Consumer Society made only to/ watch the Hierarchy of the Vanities?

Love that would deserve a comment of the nuances at which send the poetic images, is in the Dream and reality, an: " icon attached to the walls of the cold and insensitive, / of a cathedral of licentiousness, as is the Consumer Society, / which us consumes the lives / for a Sens what we will not him know, never. "

Beyond the game of words, is noted, the noun seriously, what cancels altogether the sacredness of the cathedral.

It's a transfer of meanings produced by the permanent revolt poured out upon the type of society we live in.

Our life, the poet laments in the *Feline Existential*: "is sells expensive at the counter of the Destiny / for to flavor the Debauchery, / subscriber with card of pleasures, all right / at the Consumer Society." / ... "Empty promises / and have lost keys of the Fulfillment / and now make, Moral to the cartel of Laws / alongside the prostitutes politicians, of the moment ".

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Violent language, as poetic arrows thrown and against terrible degradation of politics, gives free course to the ideas, a type nihilistic rebellion, raised to the rank of principle.

Absolutely current target is even more evident when, in the poem, the Game of the Life with Death,, is criminalized in much the same terms, "Consumer Society Famine garden, / as, great athletes, of cutting of incomes / hysterical and false, scales of the Policy, / us skimp sparingly each, Moment ...".

Changing the subject, vocable "moment" in relation to "eternity", updates a note from the arsenal of specific words from the language of the great existentialist thinker who was the mystic Kierkegaard.

After how attitudes clearly atheist, when it comes to God and the church, in the poems of Cerin , update hardness of language, with particularities of existentialism of Sartre, while Mathematics of the existence and many other poem, us bring back into the cultural memory the image of that "monde cassé" perceived critical by the frenchman Gabriel Marcel.

Perhaps the most dense in complementary concepts the "existence", between the first poems of the first volume, is Lewdness.

Are attempts to give definitions, to put things in relationship through inversion with sense, again very serious accusatory, like the one with address at "monastery".

Sure, unhappiness of the being that writes such poetry, comes not only from the consciousness of the fall of man in the world under the divine curse, but and from what would be a consequence, rejection, up to the blasphemy of the need for God.

The interrogation, from the poetry, Lewdness, which, seems that leaves to the reader the freedom of to give particular answers, it's a trick of the poet aware of

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

what affirms, at masked mode: "The existence is a ghost caught between two dreams, Space and / Time./ Peace will always be indebted to the War with her own / weapons, Vanity of Democracy and Dictatorship ./ Which Lewdness has not its monastery and which murder /her democracy?"

The poem continues with a new definition of "Existence" as a "gamble", accompanied by "Hope", never left at the mercy of "free will", which would give to man the freedom to change anything. It remains only the freedom of the being to judge her own existence, eternal fenced to can overcome the absurd.

Nature demonstrative of the poet him condemns, extroversion, at excesses, that, scatters, too generous what has gathered hardly from the library of his own life and of books.

Paradoxically, the same temperament is the source of power to live authentic feeling of alienation and accentuated loneliness, until to feel his soul as a "house in ruins", from which, gone, the being, fallen into "Nothingness", more has chance, of to be, doomed "Eternity".

Remain many other comments of made at few words the poet's favorite, written with upper case.

But, about, "Love", "God", "Church," "Absurd", "Moment and Eternity", "Silence" and "Death" maybe another time.

Would deserve, because this poet is not lacked of inspiration so coveted by others, as wrote poet Magda Cârneci, but he must beware of the danger of remaining an *artifex*, and yet not to step too pressed the footsteps from Bacovia or Emil Botta, toward of not them disfigure through excess.

Ana Blandiana: "The poetry of meditation on which a writes Sorin Cerin is not a versification of philosophical truths, but a interweaving of revelations,

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

about these truths. And the ratio of intensity of these revelations and doubt from which are constructed the truths is precisely the philosopher's stone of this poetry. Moreover, secrecy of being able to fasten the lightning of the revelation is a problem as subtle as that of keeping solar energy from warm days into the ones cold. "

PhD Professor Theodor Codreanu: "Sorin Cerin is a paradoxist aphoristic thinker, of, a great mobility of the mind, who controls masterfully the antitheses, joining them oxymoronically, or alternating them chiasmatic, in issues with major stakes from our spiritual and social life. Poetry from, the Free Will, is an extension of his manner of meditation, imbuing it with a suitable dose of kynism (within the meaning given to the word by Peter Sloterdijk), succeeding, simultaneously the performance, of to remain in the authentic lyricism even when blames "Ravens vulgar, necrophiliacs and necrophagous, of the Dreams".

PhD Professor Ioan Holban : "About the expressiveness and richness of meanings transmitted to the Other, by silence, Lucian Blaga wrote anthological pages. The poet of today writes, in Great Silences, a poetry of religious sentiment, not of pulpit, but, in thought with God, in meditation and in the streak of lightning of thought toward the moment of Creation. Sorin Cerin's poetry is of an other Cain wandering in the wilderness, keeping still fragments from the joy of Eden, to exit from "Vise" of the world, where, at the fallen man, collapses the horizon of soul, in the rains of fire and traces of lead. "

PhD Professor Maria Ana Tupan : "The lyrical meditations of Sorin Cerin have something from the paradoxical mixture of despair and energy of the uprising from Emil Cioran's philosophical essays. The notification of tragicalness and grotesque of the existence, does not lead

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

to psychological paralysis, but to nihilism exorcised and blasphemous. Quarrel with "adulterine God" - appellation shocking, but very expressive for the idea, of, original sin of ... God who must be conceived the evil world through adultery with Satan - receives, accents sarcastic in vignettes of a Bible desacralized, with a Creator who works to firmament at a table of blacksmith, and a Devil in whom were melded all rebels hippy-rap-punk-porto-Rican:

[...] Stars alcoholic, of a universe, greedy, paltry and cynical, drinking by God at the table of Creation,

on the lachrymose heavens of Happiness, scrawled, with graffiti by Devil,

If the poet has set in the poem, To a barbecue. an exercise of Urmuz, success is perfect. Not only, ingenious jumps deadly for the logic of identity from one ontological level to another, we admire here, but and tropism, of, a baroque inventiveness of an Eucharist inside out, because in a universe of the life toward death, the one that is broken is the spirit, the word, to reveal a flesh ... Deleuze, animal, described as the meticulous anatomical map of a medical student. The poet us surprise by novelty and revelation of the definition aphoristic, because after the first moment of surprise, we accept the moralizing scenery of the time, with a past, dead, a future alive, and a present, illusory, contrary to common sentiment, that the lived life is our ego certainly, that only the present really exists, and that the future is a pure hypothesis. Cerin, redefines the human being as, finding the authenticity in multiplication mental of ternal reality and as existentialist project ".

PhD Professor Mircea Muthu: "The desperation to find a Sens to the contemporary existence fill the poetic testimony of Sorin Cerin, in which the twilight of language, associated with "broken hourglass" of time, is, felt - with acuity tragic - of, "our words tortured."

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

"Meditation, turned towards self itself, of "the mirrors of the question" or of "the eyes" fabulous, of the Ocean endlessly, is macerated at the same temperature febrile, of voltaic arc, enunciated - in short - of the phrase "rains of fire".

PhD Professor Cornel Ungureanu : "Sorin Cerin proposes a poetic speech about how to pass " beyond ", a reflection and a meditation that always needs capital letters. With capital letters, words can bear the accents pressed of the author who walks. with so much energy on the realms, beautiful crossed by those endowed with the grace of the priesthood. Sorin Cerin ritualization times of the poetic deconstruction, if is to we understand properly the unfolding of the lyrics under the flag of the title. "

PhD Professor Ion Vlad : "Sorin Cerin has defined his poems from the book " The Great Silences ", " poems of meditation ". Undoubtedly, reflexivity is the dominant of his creation, chaired by interrogations, riots, unrest and dramatic research of SILENCE, topos of the doubts, of the audacity, and, of the adventure of the spirit, in the permanent search of the truth, and his poetry follows to an axiology of an intense dramatic. Is the lyric of the lucidity, meditation and of genuine lyricism ".

Ph.D. Lecturer Laura Lazăr Zăvăleanu:
"Intellectual formed at the school Bucharest, but sensing the need to claim it admiringly, from the critical model, of the school Cluj, where he identify his exemplary models in the teachers, Ion Vlad and Mircea Muthu, Sorin Cerin builds and the poetry intertextual, because the poet of the Great Silences, declares all over, his experts, identified here, intrinsically, with Blaga (through philosophical reflection and prosodic structure, sometimes deliberately modeled after Poems of light) and Arghezi. The very title

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

of the volume, the Great Silences, impose the imperative, of an implicit dialogue with the poetry of Arghezi bearing the same title. At the searches feverish from the Psalms of Arghezi, of a God called to appear, answer them here the interpellations indefatigably of an apostate, believer, that is torn in the wilderness of the thought and of image broken mirrored by the world declared, between love denouncer, and affectionate revolt, between curse incantatory and disguised prayer, of eternally in love, without being able, to decline, in reality, fervor, although the word has experimented, aesthetic, the whole lexicon, blasphemously and apocalyptic. A duplicity of salvation, in fact, that - shouting the drama of alienation and of introspection missed, as and the impotence of the meeting with the other, or fear of overlapping with him, in a world whose meaning is wandered into "darkness of the camps of ideas", at the interference of a time and of a space reached 'at the end of border "- gives birth, in the litany, *`a rebours*, the signs of creation redeemed, in full feast cynical, "on the table of potter of love".

PhD Professor Călin Teuțișan: "Poetry of Sorin Cerin declaim a fatal nostalgia of the Sense. Thinking poetic trying his recovery, from disparate fragments, brought back together by labor lyrical, imagining a possible map reconstituted, even fragmentary, of the world, but especially of the being. Using of metaphors, neo-visionary, is context of reference of these poems, crossed, from time to time, of parables of the real, "read" in the key symbolic, but and ironical. Cynicism is entirely absent in the lyrics of Sorin Cerin. This means that the lyrical personage, what speaks in this pages, namely, consciousness lyrical, put an ethics pressure over reality, thus forcing her to assume own forgotten truths. "

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

PhD Professor Cornel Moraru: "Prophet of existential nothingness, the poet is part of category of the moralists, summing up in a fleeting manner, precepts aphoristic, and rough projections from a ecstatic vision of the end of the world. His meditations develops a furious rhetoric on theme "nonsense of Existence", although expressing more doubts than certainties, and questions than answers. The intensity of involvement in this endeavor lyrical, touches, at a time, odds extremes: from jubilation to sarcasm, and from indignation again at ecstasy ... "

PhD Professor Ovidiu Moceanu:"Through the cemeteries of the dreams, volume signed by Sorin Cerin, poetry of the great existential questions seeks a new status, by building in texts which communicate underground, an image of man interrogative. "Cathedral of the existence" has her pitfalls, "Absolute truth" seems unattainable, "White Lilies of the truth" can kill, "if not ventilates pantry of mind," the poetic ego discovers rather a "God too bitter" ... All these are expressions of a state of great inner tension, in which the lucidity has wounded the revelation, and has limited the full living of the meaning of existence. "

PhD Professor Dumitru Chioaru: "Speech prophetic, philosophical or poetic? - It's hard to determine in which fits texts of Sorin Cerin . The author, them incorporates on all three into a personal formula, seemingly antiquated, aesthetic, but, speaking with breath of, *poeta vates*, last words before Apocalypse. An apocalypse in which the world desacralized and dominated by false values, ends in order to can regenerate through Word ".

PhD Professor Ștefan Borbély: "Spirit deeply and sincerely religious, Sorin Cerin desperate search for the diamond hidden in the darkness of the rubble, of the ashes. A whole arsenal of the modernity negative - cups of the

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

wilderness, water of the forgetfulness, slaughterhouses, the feast continuous of suffering, monkey of rotten wood, etc., etc. - is called to denounce in his lyrics, "lethal weapons of the consumer society" and "the madhouse" of the alienation by merchantability of our everyday existence. The tone is apodictically, passionate, prophetic, does not admit shades or replicas. "The new steps of faith" are enunciated peremptorily as hope of the salvation collective, "divine light" it shimmers in, deliverer, at end, still distant of the torture, but on the moment, the poet seems to be preoccupied exclusively rhetoric eschatological, glimpsing decadence, resignation moral or ruins almost everywhere where it can to walk or look "

Gheorghe Andrei Neagu: "Defining for, this writer seems to be rightfully, the doubt, as the cornerstone of his poems (Mistake pg.73). I congratulate the author, for his stylistic boldness from " From the eyes of the divine light, page 81, as well as from the other sins, nestled in his creator bosom. I think Romanian literature has in Sorin Cerin a writer 3rd millennium that must be addressed with more insistence by criticism of speciality"

Marian Odangiu: "Lyrical poetry of Sorin Cerin is one, of, the essential questions: the relationship of the Being with the Divinity, in a world of increasingly more distorted by point of view of value, -and distortionary the same time!-, disappearance of some fundamental benchmarks - attracting after themselves of interrogations overwhelming, and infinite anxieties - absence all more disturbing of some Truths, which to pave the way to Salvation, deep doubts demotivating on the Meaning of Life, absurd raised at the rank of existential reason, feeds the fear and anxieties of the poet. Such, his lyrics develop a veritable rhetoric of despair, in which, like an insect hallucinated of Light, the author launching unanswered

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

questions, seeking confirmations where these entered from far in dissolution, sailing pained, but lucid, through images and metaphors elevated and convincing poignancy, builds apocalyptic scenarios about Life, Love and Death ... "

Eugen Evu: "... Books seem to be objects of worship - culture - own testament of a ceremonial ... of, the neo-knowledge, Socratic-Platonic under sign, " the General Governing of the Genesis " for instance. What is worth considered is also, the transparent imperative of the author to communicate in native language, Romanian. The loneliness attributed the Sacred, is however of the human being, in her hypostasis reductive, of the human condition How Vinea wrote the poet sees his ideas, or the mirroring in the ' room with mirrors ' of the universal library. A destiny, of course, personal, largely assumed, nota bene. In the volume, the Political, at the extreme of H. R. Patapievici poet is well cognizant of the problem Eliade, of the "fall of the human in politikon zoon"... Between rationalism and irrationalism, Sorin Cerin sailing on the Interconnection Ocean. "

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

CONTENTS

- 1. Rains of Fire**
- 2. The mirrors of the questions**
- 3. The realm of promises**
- 4. The greatness of meeting**
- 5. The vanity, of to be**
- 6. The twilight of the dust**
- 7. For more than an eternity**
- 8. The windows of the freedom**
- 9. The Lands of the shadows**
- 10. I am the heart from you**
- 11. Altars extinguished**
- 12. Tired eyelids**
- 13. Wood of coffin burned with rains of fire**
- 14. Beyond of your cold times**
- 15. God's passion**
- 16. Moral and religion**
- 17. Spore**
- 18. Wadding of the heaven**
- 19. The slaughterhouse of the Truth**
- 20. I can not pretend that I am dew**
- 21. The miracle of to Exist!**
- 22. Daughter of despondency of Moments of Fire**
- 23. Caudine Forks**
- 24. Horned stags**
- 25. Cemetery of the Retrieval**

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

26. Holiness of the lechery
27. Revolutionary Universe
28. New Moon
29. The Step of the Moment
30. The factories of the Meaning of the existence
31. Only some traces
32. When we were born
33. Of long than the ancient Times
34. Fairy tales counterfeit
35. In the knees
36. Temple of the Retrieval
37. Man, of Dreams
38. Only in our world,
39. The ravens blacks, of the loneliness
40. The ashes of a Salvation
41. Time and Moments
42. Dawn, of Ice
43. The Wind of the Freedom
44. Eyes of Ocean
45. Thirst
46. The Grass of the Absurd
47. The ways, of Destinies
48. News, deaf
49. The architecture of the separation
50. The dawn, rebels
51. At the foreheads of the wish
52. The sin from sin makes the Heaven
53. The lands of the desire
54. Eternal ice
55. Without of more relive the Moment
56. Energy
57. Overcharge
58. Wings crucified
59. The Aid of the Death
60. The endless of the heart
61. Dense fog

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

- 62. The foreheads of the helplessness**
- 63. Streamer**
- 64. Crossing the desert**
- 65. We are**
- 66. Ideas**
- 67. Helplessness**
- 68. Airs**
- 69. Martyrs, of, Moments**
- 70. For what?**
- 71. We met?**
- 72. The gone histories**
- 73. Creative consciousness**
- 74. Barbed wire**
- 75. Shards, and, luck**
- 76. The daily trinkets**
- 77. Teaching**

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

1. Rains of Fire

Rains of Fire

Rusty keys of churches have crashed over the falsified wedding rings, of the histories under Rains of Fire.

Rains of Fire

Mountains of waste they us enslave virtues whose masks have expired aforetime, than the Time, they burning on the Rains of Fire.

Rains of Fire

Eagles of dreams, which have lost even their feathers, hide powerless, behind the coffins of our bodies blackened, of the Rains of Fire.

Rains of Fire

Beaks of will, what some other time have torn till and the flesh of the days, stand clenched, with their last prey, the Death, as though they would have been afraid to a lose on the storm of the Rains of Fire.

Rains of Fire

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Eagles of the Destiny have crashed over the farewell letters, of the suicides from, us, sprinkled liberally by the Rains of fire of the suffering.

Rains of Fire

Beaded chains, of missing words, us strike relentlessly the horses of the souls, that they arrived to can no more stand, of long time, on their own hoofs, shod or unshod, lucky or un-lucky, what importance longer has, if us raining with Rains of Fire?

Rains of Fire

Snakes of sky we bite, poisoning us the ambitions of the flight toward, the stars of the purity of the Rain, of Fire.

Rains of Fire

Storms of passions is deviating over the horizons of hearts,
uprooting them from the dust of churches of hopes,
full of saints, of the feelings of the Rains of Fire,
for to them enslave on the Way of Death, of ourselves.

Rains of Fire

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

2. The mirrors of the questions

What could I say thee Illusion of, the Life?

That, all dreams end in Death,
and the Eternity remains,
a gate locked with our own desires?

Perhaps other worlds to hide behind you,
where we can be really leave of to be ourselves ,
the ones devoured by the immoral morals,
of some laws full of the transgressions of the love and
hatred,
retrieved in the ocean of pettiness,
of a heartless blood of the consumer society,
from waters whom, us sip, we, the Life,
becomed, a some consumable?

Where to us hide of, the Mirrors of Questions,
of, which we always run through the darkness of the
Destinies,
for that we to not us see the faces of souls,
so blackened, often,
that nor the cemeteries of the thoughts,
no longer want to them receive?,
and if we them would smash ,
we would become People from shards,
Words from Shards,

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

the Loves from Shards ,
the Life from Shards,
Fulfillments from Shards,
but all these, yourself could cut ,
when you will try,
to us tread again, with thy liar feet,
they us have crumbled every moment on which we
wanted a, eternal?

Could you bleed to death?

Or you yourself have put a dressing and, you will be
more ruthless with us,
the ones jailed in the cages of beasts of your world.

What could I to say you?

I would longer can, to you more tell something?

3. The realm of promises

Me grind the wing of the dream,
which was torn, over the fate of the clouded ways,
of the trains of moments,
what seem to no more find the stations of quietness,
situated on the realm of the holy promises,
out of Nowhere,
where God
us would be promised,
the peace and the tranquility,
on which not them we would be had, never,
on the world of the future desolated,
by the weight of the past,
between the wheels of Destinies,
what seem to be lost the spokes of the fulfillment,
longer ago than the Time,
what stays, forsaken, and thoughtfully,
has suffered that no more can help, on nobody.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

4. The greatness of meeting

Trampled in the hoofs of horses free, from, us,
torn by whips of memories,
totem of life and death,
covers me the storms what have separated us,
with the magical power of your tent,
woven from grass of the beasts of the full moon,
at hour of mystery and salvation,
when us we met,
defying even and the eternity,
with its greatness with all.

Star dust led to nowhere,
by, the forgetfulness fallen in the light , from, us
give me back the greatness of meeting
of the Sky with the Earth,
of the Fire with, the Water,
of the Tear with, the Smile,
of the Kiss with, the Endless,
of the Love with, the Fulfillment,
of the Universe with the God,

Mine with You.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Herds of, Moments,
they go toward the realms evergreen,
of the past of the hereafter,
found, now in us,
to graze the memories,
what us were once the crosses of the future,
now crucified,
by, the words frozen,
what seem to be forgotten forever their meanings,
found in the cemeteries,
of our own lives,
what seem to no longer be found,
their future reincarnations.

Mine with You.

5. The vanity, of to be

Wings of sun,
wither the lost horizons in the strength,
of the alcohol, what freezes the sights,
the bottles of the Moments broken,
of wall, rough and insalubrious, of the Time.

Frames primitive of brothels,
hide the dusty boots of a passer,
in a world, what belongs, to nobody,
has painted the tableau without color, of the Death,
that is trickled on the counter of dreams.

Crayfish of empty words,
leans their claws of senses,
on the necks drowned by knots
too tight and hanged, of the life,
in the halter of whom we were born,
the vanity of to be.

6. The twilight of the dust

Disoriented backrests, of chairs,
they stand broken and lonely,
as though their purpose would not have been,
to hold the backs of some ambitions,
perhaps of the ice from words,
or of the winter, from feelings,
forgetting of coldness between the eyes,
which would be blinded, if they watched toward heart,
being forced to remain fixed,
only toward the ceiling, impersonal,
of the lie where, the trade with life,
means only, Death,
which disinter the cemeteries deep from us,
leaving to fall with noises deaf and inert,
the roots of the dreams what seemed, that still believe,
in a birthday,
of the nothingness, from the day of first whimper,
what seemed uttered by earthquakes, of stars,
without zodiac signs,
in the twilight of the dust,
which can not fall asleep without our return,
at her bosom unforgiving.

7. For more than an eternity

Heavy hammers of Moments ,
they hit with power the ablush iron of the Day,
from which hopes to carve,
horseshoes of crimson dawn,
for future horses of the wind,
what run among the fists of our hearts ,
too tight,
by the storms started on the oceans of the eyes
through which we us have wandered the lives,
disinherited even and by past.

The ravens crafty of the passions,
they want to us steal,
even and last crumb of bread of the freedom,
of, to more be people,
on the space endless and without God,
of the wedding rings of longing, in which we no longer
believe,
of beyond any bible of the blood of the steps,
what seems to drain to nowhere,
of more than an eternity.

8. The windows of the freedom

What poor, has more become ,
the Weather of Today
she walk dressed,
with rags, of sky,
wadded and blackened in some places,
of mire of the smiles sinister,
from behind the tinted spectacles,
of the fires devastating,
from ourselves,
the ones who we steamed,
the lenses of the horses, free,
over lashes of sleep of a world,
which us run, have whipped us, frozen,
toward the fires unquenched, of the horizons,
made for to not be reached, never,
so of barefoot
us are the powers of the steps,
what they have not shoed, never
the windows of the freedom,
with the horseshoes of the peace, of self.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

9. The Lands of the shadows

Herds of thoughts,
are shepherded toward the Lands of Shadows
green plains of forgetfulness,
are lost in blue of the eternal peace,
no wing of soul,
no more, remains, not-crashed,
on the rivers of blood sentimental,
which drains beyond the walls of senses,
becoming the Water of the dead,
the unique that us will more unite ever,
through desires, aspirations and feelings,
the peace from us,
the same, as and, on, the time, when I have believed,
that our life will not end, never
and the Time, is a gem,
which we him will always carry,
in the eternity of our glances.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Claws of graves,
me have torn with their memories
Vipers, of, Moments,
bites me, deep, with the venom of the age
have graying my steps,
too tired,
for to yourself more could comprise,
Happiness,
what you still more burn, torching
my Life,
tethered on the candle, of the sunset, crimson,
candlestick of lead heavy and uncaring,
of the Death.

10. I am the heart from you

I am heart from the flesh of your dreams,
candlestick to immortality,
what me are you doing, the flame of life, immortal
extinguished by fountain of a Destiny,
under, your steps which yourself burn,
smoldering the moments of the day,
with the debauchery of the cardinal points,
who have forgotten their compass of the memories,
of so long ago,
that neither the grave of the cemetery from us,
no and longer remembers of past.

Flight of hopes,
drowned in the wings of the flames,
of the sunset of my soul,
kindled by the happiness which springs,
from the emerald of serene,
in which we have believed once,
comet deleted forever,
in a disobedient comma,
from the bloody shirt,
of a, Savior of Moments,
vain from us.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

11. Altars extinguished

Altars extinguished with the coldness of the feelings
always knotted at end, of hopes,
neckties worn by the zealous people of the streets
without addresses of the lives.

News, undernourished,
what have grazing, dreams in the bodies of the fishes, of
desires,
which us leaves, to we finish the fulfillments,
on the dustpan of their own tails,
which are arched as triumph of heavy lead,
sends arrows in the Water of Life,
what seems that not us more breathe, of long time.

Drums deaf of sounds deep and thick,
us thundered the heavens of the creation,
washed us in the conditioner of the vanity,
for the works of the new days
stained, with the sweat of the Gods, perverts of the
world.

12. Tired eyelids

Wax slippery and shiny of lies,
lay out the quilt of the reality,
which to us wraps,
the hooks rusted and bent,
through which the Destiny, us has born,
without we ever know why,
the rainbows are colored,
how the sea is lost,
in ruins of the sky of the clouds
what have more remained from the rags of the Day,
in which we have born the salvation.

Only the thorns have more remained free,
to be able to fly spines, through the endless, of the
hearts,
which fill with tears the blood of the peace
on the eaves of God's tired eyelids.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

13. Wood of coffin burned with rains of fire

Wood of coffin burned with rains of fire and rotted, in
your longing,
shore of rusty fences, on the willow of the memories,
fangs of the horologes which us gnaw the Time
madcap grass what us grows the depths of wisdom,
let us, to know only that we are better and so,
the ones crushed by hooves of the Moments,
scattered in the torn pocket by the Weather and the old
times,
of a God lost of we ourselves,
on the unpaved streets of the Destiny.

And you think that the broken feather from the flight of
the heart,
will ever be able to fall on the eyelids of your blood,
just as the bringer wind of storms, of the past,
have tarried related, on the forehead,
of the Destiny?

Dreams of dew,
smile of crystal on which, you were broken in the eternal
ice,
of the depths from the steps which I have trampled
underfoot, once, definitive,
without us ever return to them?

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

14. Beyond of your cold times

Ring of marble,
of which were locked,
many crosses of graves sentimental,
give me the freedom to run,
on the free horses of my Destiny,
beyond of your cold times and impersonal,
where only thunderbolts of Genesis, have kissed on you,
have loved the dust of whispers,
through which you have lured, the Earth from us,
in a world of the molten lead from the blood of faith,
who has praised with the churches broken,
from, the Holy Fathers of the our love,
of longing and of flint,
which once hit,
us were born the eternal fires of the Creation,
by the sparks of the helplessness of to be,
the ones who we wished all of us,
cherubim of the passions admitted,
becoming only the corpses of love,
burned by the hope of the decomposition,
of, the last wave eternal of the remembrance,
broken of the shore of the pain,
which us hits always, by the rock of the Future,
without to succeed, to us foresee ever the Past.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

15. God's passion

Snowing with fire over the pyramid of grandeur,
have frozen the reins handcuffed of the world.

Merchants hypocritical of illusions smile us, of death,
from their cemeteries with name of politics.

Churches of empty words remain desolated by, the
wilderness of souls that them have trampled the
thresholds from above, in which were hit the saints of
the sins, nestled almost every life.

The reservations of wisents of the love, still us more
smile from behind of the barbed wire fences of natures,
believing that we will succeed somewhere, sometime, to
become again, we, the ones left in the lurch by an
incomprehensible God and lustily.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

16. Moral and religion

Heavens, of, sentiments fall ripped by the thunderbolts
of forgetfulness
raffish stars us suck the life giving a of death,
dragons bewitched by the passions of the histories, yet
longer sailing, on the ocean of the air in our blood under
the false identity, of clouds, bringers of welfare,
giving us from abundant the water of depression of the
ones thirsty of life.

Wheels of fire, they roll toward our dreams, torching
them,
for to become corpses burnt,
ash, of the aspirations,
thrown on the Water of the dead,
those who still believe that we are alive,
we a drink your fill,
until when the drunkenness, becomes moral, and
religion.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

17. Spore

Despots,
trampled by a God,
more despotically than anything and anyone.

Dictatorships, benefactress,
and, religions malodorous.

Chains lubricated with tallow of venom,
for to not fall off,
while us delights the lives,
oppressed by so much happiness,
given from full,
from politicians to priests,
from the concentration camps,
guarded with zeal,
by the guards with name of Moments,
up to the happiness of to us knowing, defended,
of words from increasingly empty,
and meaningless,
with names of the motherland, country,
a people and spore to procreation,
spore at all,
spore at death.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

18. Wadding of the heaven

Ark shipwrecked on pound of the salvation liar,
flight of lead you kiss the soles of the rotten dust, from
the blood of gazelle,
killed with bestiality of the hunting trophy of the human
condition.

Even the wadding of the heaven has tired to erase,
the wounds of the future births,
of the ones aborted rewarded at the school of the shame,
of to become inhuman of some religions, with moral so
fouled, by histories,
that neither to stand upright are no longer able.

Cantors drunken, sing at the weddings of the words
through graveyards,
have jingle the crosses of the faith such that shuddered
the deep pits of the future,
by so much darkness and Illusion of the Life.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

19. The slaughterhouse of the Truth

All winners of the prisons of the life,
are seated in the frame of the immortals,
the unique branch accepted by Illusion,
as being alive and apt of to be promoted,
on her way obligatory toward Death.

Martyrs barely born by the mothers old of brothels of
the Existence,
streets, of dark dreams,
they guard the central square,
of, the nightmare of this world,
mud of the souls mixed with feces of the thoughts give
the best materials to build houses of the living dead, as
more sustainable as possible,
where we to us rest after an exhausting day spent at the
Slaughterhouse of the Truth, of to be Lie.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

20. I can not pretend that I am dew

I can not pretend that I am dew
once the heartbreaking ice froze me the wing of hope
unrevealing a, of, the ode, of the garments, of, heavens,
from the strength of which, me was incarnated the
predestination, of to be the dream, on the endless
oceans,
in a architecture of the rains of fire of reality.

And I sailed to nowhere, discovering the ruins of other
lives in the histories of my blood,
sung by the healers of the Time, to heal the Present,
warned to not more repeat, never, the mistake of the
Past,
which suddenly, no longer had, nor Future, not to
mention the Present.

I took it, always from end looking for Meaning,
even if all the clocks from world, have disappeared,
becoming timeless, in the cemetery, of hopes, of the
Nobody.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

21. The miracle of to Exist!

Black waves from your image,
want to rebuild my shore
of the blowing which us has built,
the heart of the horizons from the blood of the Time,
reborn from us.

Can I to me say that I exist,
without the body of the shoreline, which us exiled ,
in his soul,
through which breathes the memory?

I believe you in every grain of sand,
that you were a rock lost by the Eternity,
brought of the Destiny through me,
of the Miracle, of to Exists!

22. Daughter of despondency of Moments of Fire

And I have built the dust of your body,
at the wheel of the potter from me,
wanting to grow as much Existence,
in the diamonds of the your words,
from which I created the engagement ring of the Infinity,
on which I put him to kneel,
in the Divine Light of your heart,
until all the leaves of life,
have become immortal,
because have nourished with the tears of the body of my
feelings,
fallen over the threshold of a Destiny who not understood
us, never.

Then I took you from the rebellious clouds of the world,
what us have sifted the rain, of longing,
incomprehensible from us,
the ones killed by the floods,
on which we wanted to know them,
as being the compass of our own lives.

Now you know why I love you,
crazy child,
daughter of despondency of the my moments of fire,
which burn the cry of your birth,
from the dust of the Mysteries of a world,
in which, me you'll always shout!?

23. Caudine Forks

Roots of smiles are entwined,
in the hair of my thoughts,
desiring the flowers of the spring of a God ,
what has not forget, to die, never, the Moment,
the your eyes, of, heaven,
lit by the stars of helplessness of to defeat us the Time.

Who among all the galaxies, funerary, of the Hopes,
would more have had the courage to fly,
over Caudine Forks of some desperate steps,
of, so many feasts of the sufferings, of a Saviour,
where Heaven was sold as perishable goods,
which it decomposes,
until to be seated on tables of those what they more
wanted Freedom,
from the Death and our Destiny?

24. Horned stags

Grass of fire locked in hearts of stone,
seeks its inner purpose of the wings without of flight ,
carved on the graves of the unfulfilled passions.

Stags cuckold with horns hocked,
for a lousy of moment,
alongside the tears of the clouds,
lost in the fog,
of our Destiny,
torn by the kisses of the oblivion ...,
lost in debauchery of the Existence,
which has humiliated us the births so much,
that all the padlocks of the passions,
have became,
Life.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

25. Cemetery of the Retrieval

Let me to sip my the Destiny of the hemlock of this
World,
up to the end of the witty words of the Illusion of Life.

Take me in the chaise of the your thoughts ephemeral
and, lead me,
further of ourselves
mountain of granite,
what can not be carved, never,
by, the forgetfulness of the street of Life,
what seems that would not be called, never, of, the
Happiness,
because, under, the cobblestones of the Words ,
taken out, from the clenching of mortar,
not, it can see, nor a flower,
of the flight beyond of ourselves.

Even, do not you more remember that he died in the
same time with the street of the oblivion
of, us and, of all,
the hot kisses what have frozen even and the
springtime, to whom she was afraid,
to longer be dressed, in the color explosion of the Light
because they were threatened by the heat of passion,
of a Eternity what had to die even and her own Death,
at the adress of a Cemetery of the Retrieval?

26. Holiness of the lechery

The potter's wheel God's,
she stands, forsaken,
of, the sins necessary for our salvation.

Ferns of tears,
it drains,
on the foamy ridges of the waves of forgetfulness,
who seek the faith tumultuous,
in the steeples of the churches of memories,
floes of remorse
sacrificed at the feet washed and perfumed
of a, holiness,
of the unseemliness, theft, murder, fear and lechery,
which us became religion.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

27. Revolutionary Universe

I asked him on the God,
why was sadistic with us?
giving us broken wings at birth,
as a gift of His Universe,
so revolutionary,
with fashion of stars,
what, they shine,
from desires, sorrows, pain,
of the blood drained
from the our Words tortured,
of, the wanderings of the senses,
what have dumbfounded, crushed by so much laxness,
of a God of the nature of the thread of grass,
from endlessly spatial of the dawn,
killed by the Eternity of a Time,
from the eyes of all storms in me,
in which I believed
when I am watching the endless vault of the questions ,
about an Existence,
born in the brothel of the passions, of to be or not to be,
life and death.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

28. New Moon

Ears of glances mowed, from the wheat of the urban
abundance,
are interwoven in funeral wreaths,
on their way toward death.

Steps to nowhere,
It shows us the way of the fulfillment,
of a, months of the vanities,
what seems that remained always full,
without knowing how would be the fashion of the sickle,
of to become New Moon,
at the bosom of which,
we to us hide the ancestral fear,
which us strangle lives,
related of difficulties of the Moments,
for to be thrown with all their good or bad,
in the endless ocean of the Time,
for to be drowned,
forever.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

29. The Step of the Moment

They were broken till and the heavens of the Truths,
it's raining with stone brought from the granite quarries
of the souls,
what they could no longer endure their fate.

Hooves of the horses of Hope
what they had lost so long ago the horseshoes of the
days,
stolen by God for to bring him luck
at His holy neck,
through which flowing the water our lives,
when him was thirsty,
and poor animals,
they had a dull pain,
at every step of the Moment,
towards a future of the Nobody.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

30. The factories of the Meaning of the existence

Is hear the whips of Salvation,
how, have hit menacing,
toward we, people,
the culprits of service,
of a God,
crazy and sadistic,
who invented the Original Sin,
for to invent on himself,
as judge.

Clouds of ash,
are produced in the factories of the Meaning of this
Existence,
for to be thrown,
by the storms existential,
on the heads of the billions of slaves of Darkness,
who were born thus, without their will,
what still more waits,
as God make them Light.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

31. Only some traces

Traces of footsteps blackened by the Existence,
on the sand that will not ever know his hourglass,
they stand, thrown of the Destiny
what seems of the nobody,
on the only beach of the gaze, feeling and sentiments,
between life and death.

Flocks of words in the wind,
unfold on, the horizon of the heart of some clouds red ,
at sunset, of, the remembrance of thee,
what still bleed, after what was cut,
and, plucked complete with roots,
by the wicked fangs of the Time,
leaving only some traces,
but entirely others,
so different from the steps of the thoughts who have
given them life,
that we became the oldest foreigners
from Universe of the alienation, of ourselves.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

32. When we were born

Were shook, the petals of dreams
they found out that, the bodies swaddled in the links of
Salvation,
were trembled,
on hearing the news,
that God has introduced divorce, of, us,
and wants as all churches that belong to Him,
in our souls, be demolished,
and the bricks, of the holiness and their piety,
be sent to the new home of His,
swaddled in a Memory fleshless,
somewhere on the street of the Debauchery.

We remained as naked
as when we were born,
but without more having the courage to we seek, ever,
another God.

33. Of long than the ancient Times

Sharp rocks of empty words
want to cut, the fog of the inertia
from which it springs, hard and hot,
the lava, devouring, of the meeting again,
of, the sacred fire of the Original Sin,
what has smoldering in us always,
without which, we would have been angels,
but not us was allowed,
because Someone would be impoverished,
without the billions of slaves of a Destiny,
who not knew than to losing at the roulette of the
infamy,
of to be,
all, the Moments with names of Happiness,
from the wallet of the Absolute Truth ,
reached, man of the street of a Hope,
who died of long than the ancient Times.

34. Fairy tales counterfeit

Raining with fire,
burning our thoughts,
full of reproaches, sufferings, fears,
on the fertile dust of mankind,
weather very good,
for the future harvest of the Vanity,
of a Society,
too despicable for to succeed in becoming,
even and criminal,
with own Self,
what must of long murdered and thrown over the fence
of the infamy,
from our souls,
burned in the purgatory,
with name, of Religion,
where priests of the Lie,
they us sell fairy tales counterfeit,
with name, of Absolute Truth.

35. In the knees

Wings, of, heaven,
have collapsed over the horizons of the heart,
in a fall, apocalyptic of the hope.

Foreheads flooded by the sweat of the labors,
seem to drown forever,
in the endless ocean of the Pain.

The knees of dreams, stay gnawed, and emaciated,
in the blood of the Freedom,
leaked onto the pavement of the truth, of to be people,
forever,
kneeled,
in face of the Life and Death.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

36. Temple of the Retrieval

Eagles of fire,
tear the flesh of the Moment,
which shouts desperate her Time,
in a disturbing, execution,
of the Hope.

Words of fire,
burn smoldering the Truth,
for to be served,
as more baked,
of Life.

Dreams of fire,
promise new fairy tales of the lying,
which have greased the carousel of the Destiny,
what is rotating dizzying,
toward Death.

Heavens of fire,
it raining us with flames of remorse, the Existence,
what they us set fire so deeply at the Happiness,
that can be served as an appetizer,
to any pain.

Salvation of fire,
illuminate our path toward Temple of the Retrieval,
that burns within us,
of long than the ancient Times of any birth.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

37. Man, of Dreams

From the snow of wings of the Thoughts ,
I built a Man of Dreams.

Does not resemble not at all with others,
it was too gloomily or indifferent,
either too distant or uninterested,
of, what means the mankind.

And so I left him of his head
until when in one day I began to love,
and my man had begun to melt,
each time when he asking me to understand,
meanness and broken horologe of the consumer society,
for to be in step with the fashion of the loved one.

It came and the spring of the Truth
and my Man of Dreams,
built from the snow of the wings of my thoughts ,
has melted long ago,
becoming a mere memory,
of an eternal world, lost
and the cardinal points of the Destiny,
they were long ago played to the lottery of
Forgetfulness,
by a God, of the incomprehensible.

38. Only in our world

Only in our world,
the son of the Freedom is called Broken Wing.

Cut stems of memories
still more burn smoldering into furnace of the Genesis,
which us bakes the bread bitter of the Destiny,
for to be sold at price of speculate,
of each Day of the our fulfillments,
of slaves all- powerful,
what we arrived in forehead of tropical chain of the
Death
being able to, move,
even the Mountains of Alienation, of Ourselves,
for to be placed in the way of our own Existence.

Only in our world,
the daughter of the Truth is called, Lie.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

39. The ravens blacks, of the loneliness

The temples, of the light of souls,
they trickles into tears,
on the furrowed cheek of a Time,
sick of dementia,
who looks without knowing why, and where,
are our bleached bones of Questions,
what burned smoldering in us,
the Moments.

Spaces devious by the Illusions of the Life
snows over foam of waves of blood of the love,
that trickles over the frozen cobblestones of the Death
of ourselves
feeding incessantly the ravens blacks, of the loneliness.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

40. The ashes of a Salvation

Everything is a Mathematics of the Illusion of Life,
whom sometimes she likes to paint flowers of sky,
in the pots of the feelings
or devastating fires,
among the shards thereof,
after what have been broken by the rocks,
of the Destiny
what it seemed to have a beginning without of end,
in Life and not in Death.

I really was a sunrise,
what it has watched the sunset like a strayed page from a
book,
what could not belong to any Universe,
let alone, of, Existence.

And then I realized that I must to reborn,
from the ashes of a Salvation
what never knew,
the blame of the Absolute Truth,
only the sin of the Lie,
of a God,
crucified,
before whom should me worship,
tearing up and my knees of the feelings,
for to find out eventually,
that the God I was, I myself.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

41. Time and Moments

Laughters, hysterically, boomed, in the paradise of the
options,
flashed by the paltry thoughts
of a winner of no man's
with name, of, the God
what seems created after our image and likeness.

Mole of images,
has gnawed the flesh of the feelings
infecting, a, with pornographers and trivialities,
for to be then smoked with Illusion of Life,
to be sustainable over a long time,
at the table, of the Alienation of self,
of a the Time so drunk,
that reached to break even and the crystals of His
Moments,
pure and sincere,
frozen and cold,
what have now become only some shards sharp,
torched of carnal passion of the fire,
what burn his World,
has cut and his each day and night,
month and year,
until, being fleshless,
will collapse at the feet of Death,
asking her to receive him forever,
in her kingdom colder than they have been somewhere,
sometime,
even his Moments.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

42. Dawn, of Ice

How many winters of sufferings,
have counted, snowfalls of the sleepless nights,
with the frozen blood, of, the fear of the thick blades of
the Words,
what broke the ice of the beginnings of some Dawn,
for to be thrown on the dirty snow, of a past
that him we want to be forgotten.

Dawn, of Ice, abandoned,
before of to be inundated with the Divine Light,
of, the retrieval of our souls.

These would mean the true life,
always you fall, for to have, of where to you get up?

43. The Wind of the Freedom

Diamonds of longing,
it lights in the glances of the wings of granite,
what seem to not be tired, never, in to be cliffs,
what and, they receive the waves of hopes,
of the new spaces, what unites the heavens of dreams of
the retrieval
with the whirling waters of lives,
what no longer can be, untangled
of long than the ancient Times
the own ways,
full of abandoned ships, of the Will,
what still have masts of passions,
with the canvases of the feelings torn,
through which strikes, the Wind of Liberty,
and carries them toward nowhere,
for to meet with the Destiny,
what them will devise the way of the powerlessness,
on the precise map of the Past.

44. Eyes of Ocean

Palms of dreams,
they hit shores of the foreheads of the Present,
flooding him with breeze of the thoughts
until when is drowning,
desperate in Past,
for to drain among the wrinkles of the Days,
into, the Memory,
that reached finally,
on the cold sand of the Forgetfulness,
what still more falls from, the hourglass broken,
of eyes of ocean, endless
of a glances,
bathed in the flowers of poppies of the springtime,
of roadside,
between Life and Death,
paradise and inferno,
dice thrown to the luck or un-luck,
by God.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

45. Thirst

Has frozen the sky of rays of the Divine Light,
from the heart of tusks of some clouds,
what they will no longer bring the rain of the Truth,
never,
tearing away the flesh of the feelings
thirsty for the Water of Life,
lost in the desert of the Forgetfulness.

Neither the Luck has no longer won, new spaces,
between the wrinkles of some palms of the wishes,
trodden by so many chances, of the Death,
which brings us closer to perfection of **to be**.

46. The Grass of the Absurd

Why the hair, of days of the happiness,
is combed by Death,
and the one, of the nights of the suffering,
by Life?

What curtain of fog, is needed,
for to intuit what it means the Truth of Existence,
built for mankind?

How to succeeded the Grass of the Absurd to grow so
big,
that to cover the entire society with the roots of the
infamy,
and parliaments to adopt environmentalist laws only,
for its conservation?

47. The ways, of Destinies

Piles of petals,
what still more write at the book of the Memories,
are shattered to nowhere,
by, the steps, of the hoar,
which separating us from Eternity,
approaching us, of, the Time,
for which we have been destined,
by Death.

Empty spaces, of meanings,
we are snowbound with snowfalls of their Words,
covering us the ways of Destinies
what seem to be, impracticable,
without ever meet again.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

48. News, deaf

Laughters, hysterical, of nature,
pierce the heavens of circuses of interests,
which take the place of the profoundness, purity and
honor.

Souls bogged in the mud,
prays to a God of the spade,
which to them pull out from there.

News, deaf,
fall frozen on the shoulders of Existence,
froze her with every Moment of the Death,
from us, we the ones who us believe vivid,
as then to break the eardrums of the Truth,
by the cruelty from their blood,
what always gushing and washes brains,
on the cobblestones cold of a sick society,
of, the own self.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

49. The architecture of the separation

Would we being born,
for to perfect ourselves,
in the architecture of the cemeteries of dreams?

But, the Death what to do with they?

Shy to step on their long corridors,
endless,
is looking at its own Eternity,
as later, open wide the windows ,
made from broken Hopes,
for to breathe,
the fresh air of vanities of our lives?

Funeral wreaths of separations,
are rotting at the feet of the Forgetfulness,
became the bread of the death,
from our Words,
who they will not meet, never.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

50. The dawn, rebels

I gaze me in the horizon of death
lost in the mornings of the thoughts ,
from, strands of hair, rebel
scattered on the forehead of the days of the heart
what me have grayheaded the Destiny,
at hour of meeting,
with the eternity what looked,
in the shards of the mirror ,
broken by oblivion,
in which I cut my steps,
what, they bled over the Moments,
of the twilight wandered forever,
by the dawn, rebels,
who they will no longer remember ever,
of, the words, lost and, them,
in the endless sky, of the amnesia,
of a, bloody autumn,
of so much light,
milled in quiet to mill of the your eyes,
what they will no longer gaze ever ,
the springtime of enlightenment of the feelings,
lost and frozen
by, the breathing cold and indifferent,
of the fences what separates,

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

the rust from rebirth and the death, of, the life,
on which we have not been able to jump them,
never,
remaining trapped, in their wire, barbed,
of hopes,
what they seem to prick us, always
with their rains of sweat that burn our souls.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

51. At the foreheads of the wish

Flames full of sweat,
burn ceaselessly the flooded shores of the Memories,
by the river of the heated passions,
from, the oven of the heart.

Waves of wings feed on the horizon of the Blood,
what it still more seethes
throbbing at the foreheads of the wish,
of to us meet again.

And I began to look for trace in the fires of your steps,
what still are burning strong,
at the gates, of the foreheads, of hopes,
fallen in the palms of longing.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

52. The sin from sin makes the Heaven

How certain would have been the God,
on, His creation full of sufferings,
of a worlds that would have liked a, to be, of the
happiness?

With how many padlocks of the freedom, would be
locked this world,
for us to have volition and, free will?

How many reptiles cold and venomous of laws bitter ,
longer must be let through Creation,
for to no more exists the Original Sin?

Too bad, God, that, you had not luck,
and you have given of the Earth,
the Sin of thy Mistake.

The sin from sin makes your Heaven.

53. The lands of the desire

How many snows of Moments,
have snowed,
since the winter of the loneliness
fell on,
the God of the Divine Light of the Word,
of which we have incarnate,
the Happiness,
ruined at the wayside of a Destiny,
which us filch too much,
for to can pass,
of, lattice deceptive of the Time,
what were rusty and they,
by so much loneliness,
of, the end of the world from us.

Snows of flower of the memories,
as all the springtimes of the history together,
covers slab of tomb of the magical eyes,
full of expressiveness from our hearts,
what they have forgotten of long than the ancient Times
of, the blood of the Absolute Truth,
what them have furrowed sometime the lands of the
Desire.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

54. Eternal ice

The heavy steps of the clouds from, us,
seeks their tombs of sky,
through which they more believe that they will regain
freedom,
of to become again, wings.

The solstices of the feelings seem to have vanished,
from the Eternity petrified,
by, the frost of the thoughts emaciated,
at, the slaughterhouse of the Future.

Only the Big Dipper, stellar and funereal,
more goes lonely on the vault, of long time, bygone, of
the Chances,
hardly being pulled of what was left of Hope,
leading toward the cemetery cosmic of the
Forgetfulness,
the infinite eyes of a Universe of love,
closed forever,
by, the padlocks, of the eternal ice,
of the Creation,
who has given us obligatory,
the Death.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

55. Without of more relive the Moment

Flames, of stars,
they burn in the smell of hay,
of smile.

Rays, of, Light Divine,
kisses the Eternity,
of the feelings of the unique Heart,
through which us sees,
the Absolute Truth,
deep in the eyes, of, embers,
of the purity and sincerity,
which us burn the glances,
until they melt,
in the candlesticks of the souls, of crystal,
finally broken,
by the storms, of, the Illusions, of the Life,
on the pedestal of the Death, of ourselves,
without of more relive, never,
the Moment.

56. Energy

Who, could have drunk
the wine of God's Creation,
that, desperate run,
by the pub forsaken,
with names, of, Sin,
for of more find at least a drop or two of life,
which to finally give birth,
at so awaited, death, of drunkenness,
of the angels who seemed that they would be enough,
the eternal, foolish talks,
full of promises and threats,
that it will be better,
in a other and other world,
on which they hope to a, make
without repeating mistakes of here?

And, then God started again to think,
has inquired the ocean waves,
acacias of the springtime,
the tears of the stars spilled on Milky Way ,
while run on the Big Dipper, of the dreams.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

He reached finally in the peak, of Pyramid of the
Consciousness,
at the greatness of an atom,
what it also been the brick of other and other worlds,
and on which, no matter how much him would ask,
how to build the new Creation,
would not him answer, than the Death,
which to give birth at Existence,
in which is mirrored,
the Energy.

57. Overcharge

Nameless streets of the eyes,
are lost in Words senseless,
drowned in the smoke fog,
of, stand rotted, of the life,
on which we us sell daily,
the Moments.

Voices famished of, Truth,
they put to auction Death
begging faith on the steps of the cathedral of the souls
for a piece of divinity.

The hours have become nymphs, kleptomaniac,
who waiting for us after the corner of the heart,
and invites us to a slice of, Future,
served with the glove of the Illusion of Life,
at overcharge.

58. Wings crucified

The eclipses without hearts,
they guard the frayed flags of divinity.

Buds, of, Light Divine,
they try to explode from under the heavy mantles of the
sins.

Rivers of promises, us drowns, the reality,
by making us, to sail,
as far away from ourselves.

Angels with wings crucified,
teaches us the flight of the salvation and freedom,
beyond the horizon of the Life ,
deep within us,
in Death.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

59. The Aid of the Death

God, why have you divided more poverty than wealth?

For as, we us can not save of You?

How many drops of conscience,
longer have to flow on the ocean of the holiness,
until, you will be convinced
that, we can navigate and we humans,
with canvases of Happiness stretched on endlessly, of
the Immortality?

I know you will tell me that, not us are too useful all
these,
because we have not know what to do with them,
without the help of Death.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

60. The endless of the heart

I believe in the lava, of the springtime,
volcanoes of beauty,
tight in the soul mate of the Existence ,
what erupting, seething in the blood of the Moment,
the Eternity of Life.

Horseshoes lost,
for to be retrieved by Luck,
they stand abandoned,
on the roadside of the Destiny,
what he dazzled at this end of world,
from the heart of the new dawns,
so much aliens of the retrieval,
that he began to snow,
with the parting,
on the endless of the heart.

61. Dense fog

The cliffs, of, verbs,
they hit the storms of the Truth,
mills of remorse,
who have lost their blades in the winds of own wishes ,
no more grind, of long time, the flour of the Happiness
from which is going to be leavened the roots of the new
breads of the Future.

Scrap of traces that have lost the steps of the peace,
remain forgotten on the empty table, of the hour lost by
fate,
who has never known the minutes of some smiles,
in, the dense fog and cold, from the apocalypse of the
Past.

62. The foreheads of the helplessness

I get lost in the maze of the thoughts,
that seem cloned after the God,
became the avatar of this world,
with churches from bitter stone of the Existence,
taken out of the deep pits and cold of the souls,
slaves of their own destinies.

Hands stretched of prayers,
embrace the passions of hopes,
full of callused of the great works of faith,
between To be or Not to be, the Afterlife,
on which to us leaned against the foreheads of the
helplessness.

63. Streamer

Fountains, of the life
abandoned even and by, their own shadoof,
they write, with souls of chalk,
gnawed by the sky of the black headboards of the
Destiny,
the long and grueling, story of the Death,
from each letter, on which we a breathe,
once with the sinister laughter of human nature.

Streamer of the dust shaky,
from the muscles of the conscience,
peeled of force,
are carried towards cardinal points of perdition,
to meet, the morals of policy of iron,
of a God who seems to have forgotten about us.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

64. Crossing the desert

Deserts of questions,
they burn continually the glances of the weary slaves,
by, the camels, of some answers,
dead by thirst, of knowledge.

Endless caravans,
undulate the illusions, of the lives,
on the rivers of silence,
of, the shouts mute,
from our blood.

Dew of patience,
fallen from the sweat of the will,
of to goes through on ourselves,
until beyond Death.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

65. We are

Seashell of the remembrance always, me cries out,
with wonder of wind.

Heavens full of the wings of the freedom of the clear
waters,
come to collapse over the depths of the soul.

Fangs odious of sharks hypocrites and hysterical of the
politics,
want to tear the flesh of the Moral
from the senseless laws of the Society,
bandaged with promises.

Raining with vanities over the flight of the will, of to
find us again,
swimming toward the depths of beings,
on which, we not them will know, truly, never,
because, we are.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

66. Ideas

Curtains of secret seem pulled,
over the beginning, of, world,
of the night, of the cries for help,
in an eternal polemic of space and time,
of the dice thrown by God in the great Creation.

Stars, death, are twisted on vault of the life
promised by a Future, more Past, than any possible Past.

Heavy winters of ideas,
they stay frozen
for to them sell to the beginning - the end, from us,
what we burn on the holy pound of the Vanity .

67. Helplessness

Truths withered,
of, autumns cold and wet, of the tears,
wash the feet of Happiness
thrown in the trash,
of the history of Love.

Fairies of the charms frivolous,
burn smoldering over the clouds of darkened hearts.

The luck quarrels with the moment of Creation
which seems it shouts in his deep silences,
the helplessness.

68. Airs

Gods envious, disgraceful and criminals,
with the claws of Time of steel,
eternal stainless
break the barriers of the Freedom,
of to scatter us in the endless spaces,
of the cathedral, of the tranquility and peace,
demolishing the steps,
toward what should to be Faith.

Mountains of airs dress the canonicals,
voices what seem be saved, shouted their despair ,
in front of some heavens of the nobody.

Volcanoes of promises extinguished,
ask for help of the lava of justice,
to longer can breathe once more,
the strong air and cold of the Fulfillment,
what explode with greatness,
in front of the gates salvific, and creative
of new heights.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

69. Martyrs, of, Moments

The righteous will conquer the Death,
The ones crooked, the Earth,
and people, the dough of the Original Sin,
from which leavens the bread of the Absurd.

Hysterical fangs of the peace,
rends the flesh of the war
between the religions of the destigation, of to be
a bit of conscience,
a degenerate strain of a Society,
sick of own self.

Oases of people,
thirsty, and torched of hope,
they more wander, through the endless deserts of the
Passions,
nailed on the crosses of Martyrs, of, Moments ,
without number;
that guard our Destinies ,
on the way to Death.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

70. For what?

Why the Illusion of Life washes her dirty hands in our consciousness?

We come from Nothingness just to go in Death?

Vanity and absurd, these are the ingredients, of the meaning of this world, with of all.

Stands full of dangers sell us the lives on the table of the Days feverish by the moral of the Lie.

Lazybones diplomats shows us the benefactions of prisons of the consumer society.

Prostitutes hysterical in politics stay with makeup, at the corner of the street of the deceits, wondering simple, for what?

And all of this are sewn, and are unstitched in the brothel of the Existence.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

71. We met?

The baskets of the Abundance, stay dismembered,
in, the glances of feelings.

Undulations of dew,
break the devouring thirst, of the first meet,
between the passions of a God, loser,
lost deep in me and the false eyelashes of the dawns,
with makeup in your soul.

We wondered what we had to say,
watching us at the nakedness, one in other,
I wanting to understand your makeup set, and you,
the religion of a moral, in which no one more believed.

Thus, the years have passed,
drawn on the foreheads of the months,
what still want to understand,
if are full or new.

We met?

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

72. The gone histories

Carts of fire loaded with empty words,
bring us the luck toward the slaughterhouses of the
Existence.

Roads obscure of passions,
deceives the passers of street of the passions,
toward the Death of dreams from us.

The soles of the sky gnawed of, so many sunsets
leave us the feet, of the moments bloody,
bare,
on the hotplate girded of the society.

Harlequins political, hysterical and crazy,
they juggles full of pride with the hopes.

The magic of the holidays becomes the polyroles
full of jelly cheap,
of the corpses of dreams in decomposing,
former bodies of the Beatitudes,
what once belonged of some histories,
long gone.

73. Creative consciousness

Death is a divination of the truths,
while, the life is of the passions.

Between peace and freedom,
not exists than the paradox of the Illusion of Life.

Reality is a bit of dream broken by the pickaxe of the
Knowledge
in the shards of the questions unanswered.

And all this in one place,
give us the creative consciousness of the non-sense.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

74. Barbed wire

All the soap of the empty words of the world,
not will can wash, never, dirty laundry of the religions.

Mountains of sins are ready to be explored by, the
cathedrals greedy and tasteless from the hearts
politicians of the faith, with name, of, priests.

Steps, of the absurd, gilded with the gold, of the
trespass,
shines in the sunset of our happiness.

Bars of crosses sacrificed, for profit, restrict us the
knowledge, with the barbed wire of the absurd.

75. Shards, and, luck

The banker with the highest profits in the world is called
Vanity.

The longest bridge what unites the shores of
consciousness with the ones of the Absolute Truth, is
the Death.

In the top of the pyramid of a society will always stand
the Absurd.

We are some shards of broken dreams by the greed of a
God,
at the table of the lost luck, believing that thus, will win.

76. The daily trinkets

Storms, of religions enslave the serene.

Flames of Freedom devastates, the Past.

Mountains of garbage teems through the swamps, of the
our blood.

The meat, wanton keeps, the helm of the world.

Watches of lead beat their hours, with religiosity.

Anemic mannequins of consciousness,
what occupies parliament of the national shame,
beat streets, of the political vanities,
searching the pulse of the history,
in the sex organs of the promises.

Early vegetables dried, awaits their new masters,
mercenaries, in, the fighting with the Destiny.

Sweeps, wanderer, of the Time have rotted over
fountains, of moment, from which the luck drag his sap.

Zodiac signs becoming old in the evil, embroiders their
horoscopes, adulterine, of the passions.

Otherwise, others and others, the daily trinkets.

77. Teaching

We became scrap,
from the chalk, with which the God has written,
the Word of the Creation,
by sitting humble and gnawed, of passions,
sprinkled, on dust defiant of the Time,
graying by feelings,
of what's left of that teaching,
on which nor a church of human being,
not a knows really ,
but, only, intuit his purpose,
of to create defiant fangs, and absurd of the Life,
what they will feed with whole Death of the world,
until they themselves will become the Afterlife.

In Romanian language
-în limba română-

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

SORIN CERIN

PLOI DE FOC

POEZII DE MEDITAȚIE

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista **Familia** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tînde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatazare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul ”spini Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atât mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperatie la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității proprii credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o răvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiștilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cât se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cât de adânc, cât de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, când existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cât de adîncă și cât de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzătoare de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapază prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

ultimul vers. Altfel decât Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decât melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvântul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pus să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînțeze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gândurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdiei.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărâte de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțeleșuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general,

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

„granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee,

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

cînd e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durtăți de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „*monde cassé* ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar,

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și indoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu,** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din *Liberul arbitru* este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămîne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban,** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în *Marile Tăceri*, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meșterește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mângălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul La un grătar un exercițiu urmuzian, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineste ființa umană ca

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – în nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe cărările frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:**
"Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot măștrii, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, in litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme,

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moraliștilor, rezumând într-o manieră fulguranță precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu**"Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatinș, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești cămara minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

care lumea desacralizată și dominată de false valori sfîrșește pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitiv pentru acest autor pare să fie pe drept cuvînt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73) Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații coplesitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoilele profund demotivante asupra

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de înaltă și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte...”

- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cultură-proprrie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

- 1. Ploi de Foc**
- 2. Oglinzile Întrebărilor**
- 3. Tărâmul promisiunilor**
- 4. Măreția întâlnirii**
- 5. Deșertăciunea de a fi**
- 6. Amurgul țărânei**
- 7. De mai bine de o eternitate**
- 8. Ferestrele libertății**
- 9. Ținuturile Umbrelor**
- 10. Sunt inimă din tine**
- 11. Altare stinse**
- 12. Pleoape obosite**
- 13. Lemn de sicriu ars cu ploi de foc**
- 14. Dincolo de vremurile tale reci**
- 15. Patima Lui Dumnezeu**
- 16. Morală și religie**
- 17. Spor**
- 18. Vata cerului**
- 19. Abatorul Adevărului**
- 20. Nu pot pretinde că sunt rouă**
- 21. Miracolul de a Exista!**
- 22. Fiică a deznădejdii Clipelor mele de Foc**
- 23. Furci caudine**
- 24. Cerbi încornorați**

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

- 25. Cimitir al Regăsirii**
- 26. Sfințenie a desfrânării**
- 27. Univers Revoluționar**
- 28. Lună Nouă**
- 29. Pasul Clipei**
- 30. Fabricile Sensului Existenței**
- 31. Doar niște urme**
- 32. Atunci când ne-am născut**
- 33. Mai demult decât Vremea**
- 34. Basmе contrafăcute**
- 35. În genunchi**
- 36. Templul Regăsirii**
- 37. Om de Vise**
- 38. Doar în lumea noastră**
- 39. Corbii negri ai singurătății**
- 40. Cenușa unei Mântuiri**
- 41. Timp și Clipe**
- 42. Zori de Gheață**
- 43. Vântul Libertății**
- 44. Ochi de Ocean**
- 45. Sete**
- 46. Iarba Absurdului**
- 47. Căile Destinelor**
- 48. Vești surde**
- 49. Arhitectura despărțirii**
- 50. Zori rebeli**
- 51. La tâmplesle dorinței**
- 52. Păcatul din Păcat face Raiul**
- 53. Ținuturile Dorinței**
- 54. Ghețuri veșnice**
- 55. Fără a mai retrăi Clipa**
- 56. Energie**

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

- 57. Suprapreț**
- 58. Aripă crucificate**
- 59. Ajutorul Morții**
- 60. Nesfârșitul inimii**
- 61. Ceață densă**
- 62. Frunțile neputinței**
- 63. Flamuri**
- 64. Străbătând deșertul**
- 65. Suntem noi**
- 66. Idei**
- 67. Neputință**
- 68. Ifose**
- 69. Martiri de Clipe**
- 70. Pentru ce?**
- 71. Ne-am întâlnit?**
- 72. Istorii apuse**
- 73. Conștiință creatoare**
- 74. Sârmă ghimpată**
- 75. Cioburi și noroc**
- 76. Mărunțișuri cotidiene**
- 77. Slovă**

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

1. Ploi de Foc

Ploi de Foc

Chei ruginite de biserici se prăbușesc peste verighetele falsificate ale istoriilor sub Ploi de Foc.

Ploi de Foc

Munți de deșeuri ne înrobesc virtuțile ale căror măști au expirat mai demult decât Timpul arzând pe Ploi de Foc.

Ploi de Foc

Acvile de vise care și-au pierdut până și penele, se ascund neputincioase în spatele sicriilor corpurilor noastre cernite ale Ploilor de Foc.

Ploi de Foc

Ciocuri de voință ce altădată sfârtecau până și carnea zilelor stau încleștate cu ultima lor pradă, Moartea, de parcă le-ar fi teamă să o piardă pe furtuna Ploilor de Foc.

Ploi de Foc

Vulturi ai Destinului se prăbușesc peste scrisorile de adio ale sinucigașilor din noi, stropiți din belșug de ploile de foc ale suferinței.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Ploi de Foc

Lanțuri cu zale de cuvinte lipsă ne lovesc neconținut caii sufletelor, ajunși să nu mai poată sta demult pe propriile lor copite, potcovite sau nepotcovite, norocoase sau nenorocoase, ce importanță mai are dacă ne plouă cu Ploi de Foc?

Ploi de Foc

Șerpi de cer ne mușcă înveninându-ne ambițiile zborului spre stelele purității Ploii de Foc.

Ploi de Foc

Furtuni de patimi se abat peste orizonturile inimilor, dezrădăcinându-le, din țărâna bisericilor de speranțe, pline de sfinții simțămintelor Ploilor de Foc, spre a le înrobi pe Calea Morții de noi înșine.

Ploi de Foc

2. Oglinzile Întrebărilor

Ce-aș putea să-ți spun Iluzie a Vieții?

Că toate visele se sfârșesc în Moarte,
iar Eternitatea rămâne,
o poartă ferecată cu propriile noastre dorințe?

Poate alte lumi să se ascundă în spatele tău,
unde să putem fi cu adevărat lăsați de a fi noi înșine,
cei devorați de moralele imorale,
ale unor legi pline de fărădelegile iubirii și urii,
regăsite în oceanul meschinărilor,
unui sânge fără inimă al societății de consum,
din apele căruia ne sorbim noi Viața,
devenită un consumabil oarecare?

Unde să ne ascundem de Oglinzile Întrebărilor,
de care fugim prin întunericul Destinelor mereu,
pentru a nu ne vedea chipurile sufletelor,
atât de cernite adesea,
încât nici cimitirele gândurilor,
nu mai vor să le primească?,
iar dacă le-am sparge,
am deveni Oameni din cioburi,
Cuvinte din Cioburi,

Iubiri din Cioburi,
Vieți din Cioburi,

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Împliniri din Cioburi,
dar oare toate astea te-ar putea tăia,
atunci când ai încerca,
să ne calci iar cu picioarele tale mincinoase,
fărâmițându-ne fiecare Clipă pe care ne-am dorit-o
eternă?

Oare ai sângera până la moarte?

Sau te-ai pansa și ai fi mult mai nemiloasă cu noi,
cei închiși în cuștile de fiare ale lumii tale.

Ce aș putea să-ți spun?

Oare aș mai putea să-ți mai spun ceva?

3. Tărâmul promisiunilor

Mă macină aripa visului,
care s-a frânt peste soarta căilor înnegurate,
ale trenurilor de clipe,
ce par a nu-și mai găsi gările liniștii,
aflate pe tărâmul promisiunilor sfinte,
de Nicăieri,
unde Dumnezeu,
ne-ar fi promis,
pacea și liniștea,
pe care nu le-am fi avut niciodată,
pe lumea viitorului pustiit,
de greutatea trecutului,
dintre roțile Destinelor,
ce par a-și fi pierdut spițele împlinirii,
mai demult decât Timpul,
ce zace părăsit și îngândurat,
suferind că nu mai poate fi de folos nimănui.

4. Măreția întâlnirii

Călcăt în copitele cailor liberi din noi,
sfâșiat de bicele amintirilor,
totem de viață și moarte,
acoperă-mi furtunile ce ne-au despărțit,
cu puterea magică a cortului tău,
țesut din iarba fiarelor lunii pline,
la ceas de taină și mântuire,
când ne-am întâlnit,
sfidând până și eternitatea,
cu măreția ei cu tot.

Praf de stele dus spre nicăieri,
de uitarea așternută în lumina din noi,
redă-mi măreția întâlnirii
a Cerului cu Pământul,
a Focului cu Apa,
a Lacrimii cu Surâsul,
a Sărutului cu Nesfârșirea,
a Iubirii cu Împlinirea,
a Universului cu Dumnezeu,

a Mele cu Tine.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Turme de Clipe,
merg spre tărâmurile mereu verzi,
ale trecutului de apoi,
aflat acum în noi,
să pască amintirile,
ce ne erau cândva crucile viitorului,
răstignite acum,
de cuvintele înghețate,
ce par a-și fi uitat pentru totdeauna sensurile,
aflate în cimitirele,
propriilor noastre vieți,
ce par a nu-și mai regăsi,
reîncarnările viitoare.

a Mele cu Tine.

5. Deșertăciunea de a fi

Aripi de soare,
veștejesc orizonturi pierdute-n țăriile,
alcoolului ce îngheață priveliștile,
sticlelor Clipelor sparte,
de peretele dur și insalubru al Timpului.

Rame primitive de bordeluri,
ascund cizmele prăfuite ale unui trecător,
într-o lume ce aparține nimănui,
zugrăvind tabloul fără de culoare al morții,
prelinsă pe tejgheaua viselor.

Raci de vorbe goale,
își reazămă cleștii simțirilor,
pe gâturile înecate de noduri,
prea strânse și spânzurate ale vieții,
în ștreangul căreia ne naștem,
deșertăciunea de a fi.

6. Amurgul țărânei

Spătare debusolate de scaune,
stau rupte și însingurate,
de parcă menirea lor nu ar fi fost,
să țină spatele unor ambiții,
poate ale gheții din cuvinte,
sau a iernii din simțiri,
uitând de răceala dintre ochii,
care ar fi orbit dacă priveau către inimă,
fiind nevoiți să rămână ațintiți,
doar spre tavanul impersonal,
al minciunii unde comerțul cu viața,
însemna doar moarte,
care dezgropa cimitirele adânci din noi,
lăsând să cadă cu zgomote surde și inerte,
rădăcinile viselor ce păreau că încă mai cred,
într-o dată de naștere,
a neantului din ziua primului scâncet,
ce părea rostit de cutremurele stelelor,
fără de zodii,
în amurgul țărânei,
care nu poate adormi fără reântoarcerea noastră,
la sânul ei neiertător.

7. De mai bine de o eternitate

Ciocane grele de Clipe,
lovesc cu putere fierul înroșit al Zilei,
din care speră să-și croiască,
potcoave de zori sângerii,
pentru caii viitori ai vântului,
ce aleargă printre pumnii inimilor noastre,
prea strânse,
de furtunile iscate pe oceanele ochilor,
prin care ne rătăcim viețile,
dezmoștenite până și de trecut.

Corbii vicleni ai patimilor,
vor să ne fure,
până și ultima firmitură de pâine a libertății,
de a mai fi oameni,
pe întinderea nesfârșită și fără Dumnezeu,
a verighetelor de dor în care nu mai credem,
de dincolo de orice biblie a sângelui pașilor,
ce pare că se scurge spre nicăieri,
de mai bine de o eternitate.

8. Ferestrele libertății

Ce săracă a mai ajuns
Vremea de Azi,
umblă îmbrăcată
cu zdrențe de cer,
vătuite și înegrite pe alocuri,
de mocirla zâmbetelor sinistre,
din spatele ochelarilor fumurii,
ai incendiilor devastatoare,
din noi înșine,
cei care ne-am aburit
lentilele cailor liberi,
peste genele somnului unei lumi,
care ne alerga biciuindu-ne înghețați,
spre focurile nestinse ale zărilor,
făcute spre a nu fi atinse niciodată,
atât de descălțate
ne sunt puterile pașilor,
ce nu-și vor potcovi niciodată,
ferestrele libertății,
cu potcoavele liniștii de sine.

9. Ținuturile Umbrelor

Turme de gânduri,
sunt păstorite spre Ținuturile Umbrelor,
câmpii verzi de uitare,
se pierd în albastrul liniștii eterne,
nici o aripă de suflet,
nu mai rămâne neprăbușită,
pe fluviile de sânge sentimental,
care se scurge dincolo de zidurile simțirii,
devenind Apa Morților,
unica care ne va mai uni vreodată,
prin dorințe, aspirații și sentimente,
pacea din noi,
la fel ca și pe vremea când credeam,
că viața nu ni se va sfârși niciodată
iar Timpul este un giuvaer,
pe care-l vom purta mereu,
în eternitatea privirilor noastre.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

Gheare de morminte,
mă sfârtecă cu amintirile lor,
Vipere de Clipe,
mă mușcă adânc cu veninul vârstei,
încărunțindu-mi pașii,
prea obosiți,
pentru a te mai putea cuprinde,
Fericire,
ce încă mai arzi incendiindu-mi,
Viața,
priponită pe candela apusului sângieru,
sfeșnic de plumb greu și nepăsător,
al Morții.

10. Sunt inimă din tine

Sunt inimă din carnea viselor tale,
sfeșnic spre nemurire,
ce-mi nemurești flacăra vieții,
stinsă de fântâna unui Destin,
sub pașii tăi care te ard,
mocnind clipele zilei,
cu destrăbălarea punctelor cardinale,
care și-au uitat busola amintirilor,
atât de demult,
încât nici mormântul cimitirului din noi,
nu-și mai amintește de trecut.

Zbor de speranțe,
înecat în aripile flăcărilor
apusului sufletului meu,
aprins de fericirea izvorâtă,
din smaraldul seninului,
în care am fi crezut odată,
cometă ștearsă pentru totdeauna,
într-o virgulă nesupusă,
din cămașa însângerată,
a unui Mântuitor de Clipe,
deșarte din noi.

11. Altare stinse

Altare stinse cu răceala sentimentelor,
mereu înnodate la capăt de speranțe,
cravate purtate de zeloșii străzilor
fără adrese ale vieților.

Vești subnutrite,
ce pasc vise în trupurile peștilor de dorințe,
care ne lasă să ne terminăm împlinirile,
pe fărâșul propriilor lor cozi,
care se arcuiesc a triumf de plumb greu,
săgetând Apa Vieții,
ce pare că nu ne mai respiră demult.

Tobe surde de sunete adânci și groase,
ne tună cerurile făcerii,
spălându-ne în balsamul deșertăciunii,
pentru muncile noilor zile,
pătate cu sudoarea Dumnezeilor perversi ai lumii.

12. Pleoape obosite

Ceară alunecoasă și lucioasă de minciuni,
așterni plapuma realității,
care să ne învelească,
cârligele ruginite și strâmbe,
prin care Destinul ne-a născut,
fără să știm vreodată de ce,
curcubeele sunt colorate,
cum marea se pierde,
în ruinele cerului norilor,
ce au mai rămas din zdrențele Zilei,
în care ne-am născut mântuirea.

Doar spinii au mai rămas liberi,
să-și poată zbura țepii prin nesfârșirile inimilor,
care-și lăcrimează sângele păcii,
pe streășina pleoapelor obosite ale Lui Dumnezeu.

13. Lemn de sicriu ars cu ploi de foc

Lemn de sicriu ars cu ploi de foc și putrezit în dorul tău,
liman de garduri ruginite pe salcia amintirii,
colți de orologii care ne rod Timpul,
iarbă descreierată ce ne crești adâncurile înțelep-ciunii,
lasă-ne să știm doar că suntem mai bine și atât,
cei striviți de copitele Clipelor,
răvășite în buzunarul rupt de Vreme și de vremuri,
al unui Dumnezeu pierdut de noi înșine,
pe străzile neasfaltate ale Destinului.

Și crezi că pana ruptă din zborul inimii,
va mai putea cădea vreodată pe pleoapele sângelui tău,
la fel cum vântul aducător de furtuni ale Trecutului,
zăboveau legate pe fruntea,
Destinului?

Vise de rouă,
zâmbet de cristal care te spargi în ghețurile veșnice
ale adâncurilor din pașii pe care i-am călcat odată în
picioare definitiv,
fără să ne mai reîntoarcem vreodată la ei?

14. Dincolo de vremurile tale reci

Ghiul de marmoră,
din care s-au ferecat,
atâtea cruci de morminte sentimentale,
lasă-mi libertatea să alerg,
pe caii liberi ai Destinului meu,
dincolo de vremurile tale reci și impersonale,
unde doar fulgerele Facerii te mai sărutau,
iubindu-ți țărâna șoaptelor,
prin care ai ademenit Pământul din noi,
într-o lume a plumbului topit din sângele credinței,
care s-a lăudat cu bisericile rupte,
din sfinții părinți ai iubirilor noastre,
de dor și de cremene,
care odată loviți,
ne-au născut focurile veșnice ale Creației,
prin scânteile neputinței de a fi,
cei care ne-am dori cu toții,
heruvimii patimilor admise,
devenind doar cadavre de iubiri,
arse de speranța descompunerii,
ultimului val etern al amintirii,
spart de țărnul durerii,
care ne lovește mereu de stânca Viitorului,
fără a reuși să ne prevedem vreodată Trecutul.

15. Patima Lui Dumnezeu

Ninge cu foc peste piramida grandorii,
înghețând baierile încătușate ale lumii.

Negustori fățarnici de iluzii ne zâmbesc a moarte,
din cimitirele lor cu nume de politică.

Biserici de vorbe goale rămân pustiite de pustiul
sufletelor care le-au călcat pragurile cele de sus în care li
s-au lovit sfinții păcatelor cuibăriți aproape în fiecare
viață.

Rezervații de zimbri ai iubirii, încă ne mai zâmbesc din
spatele gardurilor de sârmă ghimpată ale firii, crezând că
vom reuși undeva-cândva să redevenim noi, cei lăsați de
izbeliște de un Dumnezeu neînțeleș și pătimaș.

16. Morală și religie

Ceruri de sentimente cad sfărtecate de fulgerele uitării,
stele desfrânate ne sug viața dăruind-o morții,
balauri vrăjiți de patimile istoriilor încă mai navi-ghează
pe oceanul văzduhului din sângele nostru sub identitatea
falsă de nori aducători de bunăstare,
dându-ne din belșug apa depresiei celor însetați de viață.

Roți de foc se rostogolesc spre visele noastre incendiindu-
le,
spre a deveni cadavre cremate,
cenușă a aspirațiilor,
aruncată pe apa morților,
cei care încă mai credem că suntem vii,
o bem pe săturate,
până când beția devine morală și religie.

17. Spor

Despoți,
călcați în picioare de un Dumnezeu,
mai despotic decât orice și oricine.

Dictaturi binefăcătoare
și religii urât mirositoare.

Lanțuri unse cu seu de venin,
pentru a nu se desprinde,
în timp ce ne încântă viețile,
oropsite de atâta fericire,
dăruită din plin,
de la politicieni la preoți,
de la lagărele de concentrare,
păzite cu osârdie,
de gardienii cu nume de Clipe,
până la fericirea de a ne ști apărați,
de cuvinte din ce în ce mai goale
și lipsite de sens,
cu nume de patrie, țară,
popor și spor la procreere,
spor la toate,
spor la moarte.

18. Vata cerului

Arcă naufragiată pe lira mânturilor mincinoase,
zbor de plumb săruți tălpile țărânei putrede din sângele
gazelei ucise cu bestialitatea trofeului vânătoresc al
condiției umane.

Până și vata cerului s-a săturat să mai șteargă,
rănille viitoarelor nașteri,
de avortoni premianți la școala rușinii,
de a deveni neoameni ai unor religii cu morale atât de
faultate de istorii,
încât nici să se ridice în capul oaselor nu mai sunt în
stare.

Țărcovnici beți cântă la nunțile cuvintelor prin cimitire,
zdrăngănind crucile credinței de se cutremură gropile
adânci ale viitorului,
de atâta întuneric și Iluzie a Vieții.

19. Abatorul Adevărului

Toți premianții închisorilor vieții,
sunt așezați în rama nemuritorilor,
unica creangă acceptată de Iluzie,
ca fiind vie și aptă de a fi promovată,
în drumul ei obligatoriu spre Moarte.

Martiri abia născuți de mamele bătrâne ale bordelurilor
Existenței,
străzi de vise întunecate,
străjuiesc piața centrală,
a coșmarului acestei lumi,
noroii sufletelor amestecat cu fecalele gândurilor dau
cele mai bune materiale pentru a construi case ale
morților vii cât mai durabile cu putință,
unde să ne odihnim după o zi istovitoare petrecută la
Abatorul Adevărului de a fi Minciună.

20. Nu pot pretinde că sunt rouă

Nu pot pretinde că sunt rouă,
odată ce gheața sfâșietoare mi-a încremenit aripa
speranței,
dezvelind-o de oda veștmintelor de ceruri,
din țăriile cărora mi s-a întrupat predestinarea de a fi vis
pe oceanele nesfârșite,
într-o arhitectură a ploilor de foc ale realității.

Și-am navigat spre nicăieri descoperind ruinele altor
vieți în istoriile sângelui meu,
cântate de vracii Timpului pentru a însănătoși Prezentul,
avertizat să nu mai repete niciodată greșeala Trecutului,
care deodată nu mai avea nici Viitor darămite Prezent.

Am luat-o mereu de la capăt căutând Sensul,
chiar dacă toate orologiile din lume dispăruseră,
devenind atemporal în cimitirul de speranțe al nimănu.

21. Miracolul de a Exista!

Valuri negre din imaginea ta,
vor să-mi reclădească țărmul,
suflărilor care ne-au clădit,
inima orizonturilor din sângele Timpului,
renăscut din noi.

Pot oare să-mi spun că exist,
fără trupul țărmului care ne-a exilat,
în sufletul său,
prin care respiră Amintirea?

Te cred în fiecare bob de nisip,
că ai fost o stâncă pierdută de Eternitate,
adusă Destinului prin mine,
Miracolului de a Exista!

22. Fiică a deznădejdii Clipelor mele de Foc

Și am clădit țărâna trupului tău,
la roata olarului din mine,
vrând să crești cât mai multă Existență,
în diamantele cuvintelor tale,
din care am creat inelul de logodnă al Infinitului,
pe care l-am pus să îngenuncheze,
în Lumina Divină a inimii tale,
până când toate frunzele vieții,
au devenit nemuritoare,
fiindcă se hrăneau cu lacrimile trupului simțămintelor mele,
căzute peste pragul unui Destin care nu ne-a înțeles
niciodată.

Atunci te-am luat din norii răzvrățiți ai lumii,
ce ne cerneau ploaia dorului,
de Neînțeles din noi,
cei uciși de inundațiile,
pe care am fi vrut să le știm,
ca fiind busola propriilor noastre vieți.

Acum știi de ce te iubesc,
copil nebun,
fiică a deznădejdii Clipelor mele de foc,
care-mi ard strigătul nașterii tale,
din colbul Misterelor unei lumi,
în care mă vei striga mereu!?

23. Furci caudine

Rădăcini de zâmbete se împletesc,
în părul gândurilor mele,
dorind florile primăverilor unui Dumnezeu,
ce n-a uitat să moară niciodată Clipa,
ochilor tăi de cer,
luminat de stelele neputinței de a ne învinge Timpul.

Cine dintre toate galaxiile funerare ale Speranțelor,
ar mai fi avut curajul să zboare,
peste furcile caudine ale unor pași disperați,
de atâtea sărbători ale suferințelor unui Mântuitor,
unde Cerul se vindea ca marfă perisabilă,
care se strica,
până să fie așezat pe mesele celor ce mai vroiau
Libertate,
din Moartea și Destinul nostru?

24. Cerbi încornorați

Ierburi de foc ferecate în inimi de piatră,
își caută rostul lăuntric al aripilor fără de zbor,
sculptate pe mormintele pasiunilor neîmplinite.

Cerbi încornorați cu coarne amanetate,
pentru o amărâtă de Clipă,
alături de lacrimile norilor,
pierdute în ceața,
Destinului nostru,
sfâșiat de săruturile uitării...,
pierdute în desfrâul Existenței,
care ne-a umilit nașterile atât de mult,
încât toate lacătele pasiunilor,
au devenit,
Viață.

25. Cimitir al Regăsirii

Lasă-mă să-mi sorb Destinul cucutei acestei Lumi,
până la capătul vorbelor de duh ale Iluziei Vieții.

Ia-mă în caleașca gândurilor tale efemere și du-mă,
mai departe de noi înșine,
munte de granit,
ce nu poate fi sculptat niciodată,
de uitarea străzii Vieții,
ce pare că nu s-ar fi numit niciodată a Fericirii,
fiindcă sub caldarâmul Cuvintelor,
scoase afară din încheștarea de mortar,
nu se întrezărea nici o floare,
a zborului dincolo de noi înșine.

Chiar nu-ți mai amintești că dădea colțul cu strada
Uitării,
de noi și de toate,
săruturile fierbinți ce înghețau până și primăverile cărora
le era frică,
să se mai îmbrace în explozia de culoare a Luminii,
fiindcă erau amenințate de fierbințeala pasiunii,
unei Eternități ce avea să-și moară până și propria
Moarte,
la adresa unui Cimitir al regăsirii?

26. Sfințenie a desfrânării

Roata olarului Lui Dumnezeu,
zace părăsită,
de păcatele necesare mântuirii noastre.

Ferigi de lacrimi,
se scurg,
pe crestele înspumate ale valurilor uitării,
care-și caută credința zbuciumată,
în turlile bisericilor de amintiri,
sloiuri de remușcări,
jertfite la picioarele spălate și parfumate,
ale unei sfințenii,
a necuviinței, furtului, crimei, fricii și desfrânării,
care ne-a devenit religie.

27. Univers Revoluționar

L-am întrebat pe Dumnezeu,
de ce a fost sadic cu noi ?
dându-ne aripi frânte la naștere,
drept cadou al Universului Său,
atât de revoluționar,
cu moda stelelor,
ce strălucesc,
din dorințele, necazurilor, durerii,
sângelui scurs,
din Cuvintele noastre torturate,
de rătăcirile simțurilor,
ce-au încremenit strivite de atâta delăsare,
a unui Dumnezeu al firii firului de iarbă,
din nesfârșirea spațială a zorilor,
uciși de eternitatea unui Timp,
din ochii tuturor furtunilor din mine,
în care credeam
atunci când priveam bolta nesfârșită a întrebărilor,
despre o Existență,
născută în bordelul pasiunilor de A Fi sau A Nu Fi,
viață și moarte.

28. Lună Nouă

Spice de priviri secerate din grâul abundenței citadine,
se împletesc în coroane funebre,
în drumul lor către moarte.

Pași spre nicăieri,
ne arată calea împlinirii,
unei luni a deșertăciunilor,
ce pare că a rămas mereu plină,
fără să știe cum ar fi moda secerii,
de a deveni Lună Nouă,
la sânul căreia,
să ne ascundem teama ancestrală,
care ne sugrumă viețile,
legate de greutatea Clipelor,
spre a fi aruncate cu toate bunele sau relele lor,
în oceanul nesfârșit al Timpului,
spre a fi înecate,
pentru totdeauna.

29. Pasul Clipei

S-au sfărâmat până și cerurile Adevărilor,
ploua cu piatră adusă din carierele de granit ale
sufletelor,
ce nu-și mai puteau îndura soarta.

Copite ale cailor Speranței,
ce-și pierduseră atât de demult potcoavele zilelor,
furate de Dumnezeu pentru a-I purta noroc,
la gâtul Său sfânt,
prin care curgea apa vieții noastre,
când îi era sete,
iar bieteile animale,
aveau o durere surdă,
la fiecare pas al Clipei,
spre un viitor al nimănui.

30. Fabricile Sensului Existenței

Se aud bicele Mântuirii,
cum pocnesc amenințător,
spre noi oamenii,
vinovații de serviciu,
al unui Dumnezeu,
nebun și sadic,
care a inventat Păcatul Originar,
spre a se inventa pe Sine,
drept judecător.

Nori de cenușă,
se produc în fabricile Sensului acestei Existențe,
spre a fi aruncați,
de furtunile existențiale,
pe capetele miliardelor de sclavi ai Întunericului,
care s-au născut astfel fără voia lor,
ce încă mai așteaptă,
ca Dumnezeu să le facă Lumină.

31. Doar niște urme

Urme de pași cerniți de Existență,
pe nisipul care nu-și va cunoaște niciodată clepsidra,
stau aruncate Destinului,
ce pare al nimănui,
pe singura plajă a privirii, simțirii și sentimentelor,
dintre viață și moarte.

Stoluri de vorbe-n vânt,
se răsfiră pe orizontul inimii unor nori roșii,
la apus de amintirea ta,
ce încă mai sângerează după ce a fost tăiată,
și smulsă cu tot cu rădăcini,
de colții haini ai Timpului,
lăsând doar niște urme,
dar cu totul altele,
atât de diferite de pașii gândurilor care le-au dat viață,
încât am devenit cei mai bătrâni străini,
din Universul înstrăinării de noi înșine.

32. Atunci când ne-am născut

S-au zguduit petalele viselor,
aflând că trupurile înfăşate în zale a Mântuirii,
s-au cutremurat,
la aflarea veştii,
că Dumnezeu a introdus divorţ de noi,
şi vrea ca toate bisericile ce-I aparţin,
în sufletele noastre, să fie demolate,
iar cărămizile sfinţeniei şi pietăţii lor,
să fie trimise la noul domiciliu al Său,
înfăşate într-o Amintire descărnată,
unde va pe strada Desfrâului.

Am rămas la fel de goi,
ca atunci când ne-am născut,
dar fără a mai avea curajul de a ne căuta vreodată,
un alt Dumnezeu.

33. Mai demult decât Vremea

Stânci ascuțite de vorbe goale,
vor să taie ceața inerției,
din care răsare greu și fierbinte,
lava devoratoare a revederii,
focului sacru al Păcatului Originar,
ce a mocnit în noi dintotdeauna,
fără de care am fi fost îngeri,
dar nu ne era permis,
deoarece Cineva ar fi sărăcit,
fără miliardele de sclavi ai unui Destin,
care n-a știut decât să piardă la ruleta infamiei,
de A FI,
toate Clipele cu nume de Fericire,
din portofelul Adevărului Absolut,
ajuns om al străzii unei Speranțe,
moarte mai demult decât Vremea.

34. Basme contrafăcute

Plouă cu foc,
arzându-ne gândurile,
pline de reproșuri, suferinți, temeri,
pe țărâna fertilă a omenirii,
vreme tocmai bună,
pentru recolta viitoare a Deșertăciunii,
unei Societăți,
prea josnice de a reuși să devină,
chiar și criminală,
cu propriul Sine,
ce trebuia demult ucisă și aruncată peste gardul infamiei,
din sufletele noastre,
arse în purgatoriul,
cu nume de Religie,
unde sacerdoții Minciunii,
ne vând basme contrafăcute,
cu nume de Adevăr Absolut.

35. În genunchi

Aripi de cer,
se prăbușesc peste orizonturile inimii,
într-o cădere apocaliptică a speranței.

Frunți inundate de sudoarea muncilor,
par să se înece pentru totdeauna,
în oceanul fără de sfârșit al Durerii.

Genunchii viselor stau roși și descărnați,
în sângele Libertății,
scurs pe caldarâmul adevărului de a fi oameni,
pentru totdeauna,
Îngenuncheați,
Vieții și Morții.

36. Templul Regăsirii

Vulturi de foc,
sfâșie carnea Clipei,
care-și strigă disperată Timpul,
într-o tulburătoare execuție,
a Speranței.

Cuvinte de foc,
ard mocnind Adevărul,
pentru a fi servit,
cât mai copt,
Vieții.

Vise de foc,
promit noi basme ale minciunii,
care ung caruselul Destinului,
ce se rotește amețitor,
spre Moarte.

Ceruri de foc,
ne plouă cu flăcări de remușcări Existența,
ce ne incendiază atât de profund Fericirea,
încât poate fi servită ca aperitiv,
oricăror Dureri.

Mântuire de foc,
luminează-ne calea spre Templul Regăsirii,
care arde în noi,
mai demult decât vremea oricăror nașteri.

37. Om de Vise

Din zăpada aripilor gândurilor,
am clădit un Om de Vise.

Nu semăna deloc cu alții,
ba era prea posomorât sau indiferent,
ori prea îndepărtat sau dezinteresat,
de ceea ce înseamnă omenire.

Și l-am lăsat așa de capul lui,
până când într-o zi am început să iubesc,
iar omul meu începuse să se topească,
de fiecare dată când mi se cerea să înțeleg,
meschinăria și orologiul stricat al societății de consum,
pentru a fi în pas cu moda iubitei.

A venit și primăvara Adevărului,
iar Omul meu de Vise,
clădit din zăpada aripilor gândurilor mele,
se topise demult,
devenind o simplă amintire,
a unei eterne lumi pierdute,
iar punctele cardinale ale Destinului,
erau jucate demult la loteria Uitării,
de un Dumnezeu al Neînțeleșului.

38. Doar în lumea noastră

Doar în lumea noastră,
fiul Libertății se numește Aripă Frântă.

Tulpini tăiate de amintiri,
încă mai mocnesc în cuptorul Facerii,
care ne coace pâinea amară a Destinului,
spre a fi vândută la preț de speculă,
fiecărei Zile a împlinirilor noastre,
de sclavi atotputernici,
ce am ajuns în fruntea lanțului trofic al Morții,
fiind capabili să mutăm,
până și Munții Înstrăinării de Noi Însine,
spre a fi așezați în calea propriei noastre Existențe.

Doar în lumea noastră,
fiica Adevărului se numește Minciună.

39. Corbii negri ai singurătății

Templele luminii sufletelor,
se preling în lacrimi,
pe obrazul brăzdat al unui Timp,
bolnav de demență,
care privește fără să știe de ce și unde,
ne sunt oasele albite ale Întrebărilor,
ce ardeau mocnind în noi,
Clipele.

Spații întortocheate de Iluzii ale Vieții,
ning peste spuma valurilor sângelui iubirii,
care se scurge peste caldarâmul înghețat al Morții,
de noi înșine,
hrănind neîncetat corbii negri ai singurătății.

40. Cenușa unei Mântuiri

Totul este o Matematică a Iluziei Vieții,
căreia îi place uneori să picteze flori de cer,
în glastrele sentimentelor,
sau incendii devastatoare,
printre cioburile acestora,
după ce au fost sparte de stâncile,
Destinului,
ce părea că are un început fără de sfârșit,
în Viață și nicidecum în Moarte.

Eram cu adevărat un răsărit,
ce-și privea apusul ca o filă rătăcită dintr-o carte,
ce nu putea aparține nici unui Univers,
darămite, Existenței.

Și-atunci am înțeles că trebuie să renasc,
din cenușa unei Mântuiri,
ce nu a cunoscut niciodată,
Vina Adevărului Absolut,
Doar păcatul Minciunii,
unui Dumnezeu,
răstignit,
în fața căruia trebuia să mă închin,
rupându-mi până și genunchii simțămintelor,
pentru a afla în cele din urmă,
că acel Dumnezeu eram Eu.

41. Timp și Clipe

Râsete isterice tună în paradisul opțiunilor,
străfulgerate de gândurile meschine,
al unui învingător al nimănu,
cu nume de Dumnezeu,
ce pare făurit după chipul și asemănarea noastră.

Cârțițe de imagini,
rod carnea sentimentelor,
infectând-o cu pornografii și trivialități,
spre a fi mai apoi afumată cu Iluzia Vieții,
ca să se poată menține în timp îndelungat,
la masa Înstrăinării de Sine,
al unui Timp atât de beat,
încât a ajuns să-și spargă până și cristalele Clipelor Sale,
pure și sincere,
înghețate și reci,
ce au devenit acum doar niște cioburi tăioase,
incendiate de pasiunea trupească a focului,
ce-i arde Lumea,
tăindu-i și lui fiecare zi și noapte,
lună și an,
până când descărnăt fiind,
se va prăbuși la picioarele Morții,
cerându-i să-l primească pentru totdeauna,
în regatul ei mai rece decât au fost undeva-cândva,
până și Clipele lui.

42. Zori de Gheață

Câte ierni de suferințe,
și-au numărat ninsorile nopților nedormite,
cu sângele înghețat de teama lamelor groase ale
Cuvintelor,
ce rupeau gheața începuturilor unor Zori,
spre a fi aruncați pe zăpada murdară a unui trecut,
pe care-l dorim uitat.

Zori de Gheață părăsiți,
de dinainte de a fi inundați cu Lumina Divină,
a regăsirii sufletelor noastre.

Oare nu astea înseamnă adevărata viață,
să cazi mereu pentru a avea de unde să te ridici?

43. Vântul Libertății

Diamante de dor,
se aprind în privirile aripilor de granit,
ce par să nu obosească niciodată în a fi stânci,
ce-și primesc valurile speranțelor,
noilor spații ce unesc cerurile viselor regăsirii,
cu apele învolburate ale vieților,
ce nu-și mai descâlcesc,
mai demult decât Vremea,
propriile căi,
pline de corăbii abandonate ale Voinței,
ce încă mai au catarge de patimi,
cu pânzele sentimentelor rupte,
prin care lovește Vântul Libertății,
ducându-le spre nicăieri,
spre a se întâlni cu Destinul,
ce le va croi drumul neputinței,
pe harta precisă a Trecutului.

44. Ochi de Ocean

Pălmi de vise,
lovesc țărmurile frunții Presentului,
inundându-l cu briza gândurilor,
până când se îneacă,
disperat în Trecut,
spre a se scurge printre ridurile Zilelor,
în Amintirea,
ajunsă în cele din urmă,
pe nisipul rece al Uitării,
ce încă mai cade din clepsidra spartă,
a ochilor de ocean nesfârșit,
al unei priviri,
scăldate în florile de maci ale primăverilor,
de pe marginea drumurilor,
dintre Viață și Moarte,
paradis și infern,
zaruri aruncate norocului sau nenorocului,
de Dumnezeu.

45. Sete

A încremenit cerul razelor Luminii Divine,
din inima colților unor nori,
ce nu vor mai aduce ploia Adevărului niciodată,
sfâșiind carnea sentimentelor,
însetate de Apa Vieții,
pierdută în deșertul Uitării.

Nici Norocul nu a mai câștigat noi spații,
între ridurile unor palmi ale dorințelor,
bătătorite de atât de multe șanse ale Morții,
care ne apropie de perfecțiunea de A Fi.

46. Iarba Absurdului

De ce părul zilelor fericirii,
este pieptănat de Moarte,
iar al nopților suferinței,
de Viață?

Câtă perdea de ceață să fie necesară,
pentru a intui ce înseamnă Adevărul Existenței,
clădit pentru omenire?

Cum de a reușit Iarba Absurdului să crească atât de
mare,
încât să acopere întreaga societate cu rădăcinile
infamiei,
iar parlamentele să adopte doar legi ecologiste,
pentru conservarea ei?

47. Căile Destinelor

Grămezi de petale,
ce încă mai scriu la cartea Amintirii,
sunt spulberate spre nicăieri,
de pașii brumelor,
care ne despart de Eternitate,
apropiindu-ne de Timpul,
pentru care am fost hărăziți,
de Moarte.

Spații goale de sensuri,
ne troienesc cu ninsorile Cuvintelor lor,
acoperindu-ne Căile Destinelor,
ce par impracticabile,
fără a se mai întâlni vreodată.

48. Vești surde

Râsete isterice ale firii,
străpung cerurile circurilor de interese,
care iau locul profunzimii, purității și onoarei.

Suflete înglodate în noroi,
se roagă la un Dumnezeu al cazmalei,
care să le scoată de acolo.

Veștile surde,
cad înghețate pe umerii Existenței,
încremenind-o cu fiecare Clipă a Morții,
din noi cei care ne credem vii,
ca pe urmă să spargă timpanele Adevărului,
de cruzimea din sângele lor,
ce țâșnește mereu spălând creiere,
pe caldarâmul rece al unei societăți bolnave,
de propriul sine.

49. Arhitectura despărțirii

Să ne fi născut,
pentru a ne perfecționa,
în arhitectura cimitirelor de vise?

Dar ce să facă Moartea cu ele?

Să calce sfioasă pe coridoarele lor lungi,
fără de sfârșit,
privindu-și propria Eternitate,
ca mai apoi să deschidă larg ferestrele,
făcute din Speranțe frânte,
pentru a respira,
aerul proaspăt al deșertăciunilor vieților noastre?

Coroane funerare de despărțiri,
putrezesc la picioarele Uitării,
devenite pâinea morții,
din Cuvintele noastre,
care nu se vor mai întâlni niciodată.

50. Zori rebeli

Mă privesc în orizontul morții,
pierdut în diminețile gândurilor,
din șuvițe de păr rebele,
răsfirate pe fruntea zilelor inimii,
ce mi-au încărunțit Destinul,
la ceas de întâlnire,
cu eternitatea ce se privea,
în cioburile oglinzii,
spartă de uitare,
în care mi-am tăiat pașii,
ce-mi sângerau peste Clipele,
amurgului rătăcit pentru totdeauna,
de zorii rebeli,
care nu-și vor mai aminti niciodată,
de cuvintele pierdute și ele,
în văzduhul fără de sfârșit al amneziei,
unei toamne însângerate,
de atât de multă lumină,
măcinată în tihnă la moara ochilor tăi,
ce nu vor mai privi niciodată,
primăvara iluminării sentimentelor,
pierdute și înghețate,
de respirația rece și indiferentă,
a gardurilor ce despart,

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

rugina de renaștere și moartea de viață,
pe care nu am mai reușit să le sărim,
nicio dată,
rămânând prinși în sârmele lor ghimpate,
de speranțe,
ce par a ne înțepa mereu,
cu ploile lor de sudoare care ne ard sufletele.

51. La tâmplesle dorinței

Flăcări pline de sudoare,
ard neconținut țărniurile inundate ale Amintirilor,
de fluviul patimilor încinse,
din cuptorul inimii.

Valuri de aripi se hrănesc cu orizontul Sângelui,
ce încă mai clocotește,
zvâcnind la tâmplesle dorinței,
de a ne revedea.

Și-am început să caut urme în focurile pașilor tăi,
ce încă mai ardeau puternic,
la porțile frunților de speranțe,
căzute în podurile palmelor de dor.

52. Păcatul din Păcat face Raiul

Cât de sigur să fi fost Dumnezeu,
pe creația Sa plină de suferințe,
a unei lumi pe care și-ar fi dorit-o a fi a fericirii?

Cu câte lacăte ale libertății să fi ferecat această lume,
pentru ca noi să avem voință și liber arbitru?

Câte reptile reci și veninoase de legi amare,
mai trebuiau lăsate prin Creație,
pentru a nu mai exista Păcatul Originar?

Păcat Doamne,că nu ai avut noroc
și ai dat Pământului,
Păcatul Greșelii Tale.

Păcatul din Păcat face Raiul Tău .

53. Ținuturile Dorinței

Câte zăpezi de Clipe,
au nins,
de când iarna singurătății,
s-a așternut,
peste Dumnezeu Luminii Divine al Cuvântului,
din care ne-am întrupat,
Fericirea,
ruinată la marginea drumului unui Destin,
care ne vămuia prea mult,
pentru a putea trece,
de gratiile înșelătoare ale Timpului,
ce-au ruginit și ele,
de atâta singurătate,
a sfârșitului de lume din noi.

Ninsori de flori ale amintirii,
cât toate primăverile istoriei la un loc,
acoperă lespeda de mormânt a ochilor magici,
plini de expresivitate din inimile noastre,
ce au uitat mai demult decât Vremea,
de sângele Adevărului Absolut,
ce le brăzdau cândva ținuturile Dorinței.

54. Ghețuri veșnice

Pașii grei ai norilor din noi,
își caută mormintele de cer,
prin care mai cred că-și vor recuceri libertatea,
de a redeveni aripi.

Solstițiile simțirii par a fi dispărut,
din Eternitatea încremenită,
de gerul gândurilor descărnate,
la abatorul Viitorului.

Doar Carul Mare stelar și funebru,
mai merge însingurat pe bolta demult apusă a Șansei,
fiind tras cu greu de ce a mai rămas din Speranță,
ducând spre cimitirul cosmic al Uitării,
ochii infiniți ai unui Univers al iubirii,
închiși pentru totdeauna,
de lacătele ghețurilor veșnice,
ale Creației,
care ne-a dăruit obligatoriu,
Moartea.

55. Fără a mai retrăi Clipa

Văpăi de stele,
ard în mirosul de fân,
al zâmbetului.

Raze de Lumină Divină,
sărută Eternitatea,
simțirilor unicei Inimi,
prin care ne privește,
Adevărul Absolut,
adânc în ochii de jar,
ai purității și sincerității,
care ne ard privirile,
până când ni se topesc,
în sfeșnicele sufletelor de cristal,
sparte în cele din urmă,
de furtunile de Iluzii ale Vieții,
pe pedestalul Morții de noi înșine,
fără a mai retrăi niciodată,
Clipa.

56. Energie

Cine să-i fi băut,
vinul Creației Lui Dumnezeu,
încât alerga disperat,
prin crâșma părăsită,
cu nume de Păcat,
să mai găsească măcar o picătură, două, de viață,
care să nască în sfârșit,
mult așteptata moarte de beție,
a îngerilor care păreau că s-ar fi săturat,
de eternele vorbe de clacă,
pline de promisiuni și amenințări,
că va fi mai bine,
într-o altă și altă lume,
pe care speră să o facă,
fără să repete greșelile de aici?

Și-atunci a reînceput Dumnezeu să gândească,
să întrebe valurile oceanelor,
salcâinii primăverilor,
lacrimile stelelor vărsate pe Calea Laptelui,
în timp ce alerga pe Carul Mare al viselor.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

A ajuns în cele din urmă în vârful Piramidei Conștiinței,
la măreția unui atom,
ce a mai fost cărămida altor și altor lumi,
și pe care oricât de mult l-ar întreba,
cum să clădească noua Creație,
nu i-ar răspunde decât Moartea,
care să nască Existența,
în care să se oglindească,
Energia.

57. Suprapreț

Străzi fără nume ale privirilor,
se pierd în Cuvinte fără sens,
încate-n ceața fumului,
de tarabă putrezită a vieții,
pe care ne vindem zilnic,
Clipele.

Voci înfometate de Adevăr,
își pun la mezat Moartea,
cerșind credință pe treptele catedralei sufletelor,
pentru o fărâmbă de divinitate.

Orele au devenit nimfe cleptomane,
care ne așteaptă după colțul inimii,
îmbiindu-ne la o felie de Viitor,
servită cu mănua Iluziei Vieții,
la suprapreț.

58. Aripi crucificate

Eclipse fără inimi,
străjuiesc steagurile roase ale divinității.

Muguri de Lumină Divină,
încearcă să explodeze de sub mantalele grele ale
păcatelor.

Fluvii de promisiuni ne îneacă realitatea,
făcându-ne să navigăm,
cât mai departe de noi înșine.

Îngeri cu aripi crucificate,
ne învață zborul mântuirii și al libertății,
dincolo de zarea Vieții,
adânc în noi,
în Moarte.

59. Ajutorul Morții

De ce ai împărțit mai multă sărăcie decât bogăție
Doamne?

Ca să nu ne putem mântui de Tine?

Câți stropi de conștiință,
mai trebuie să curgă pe oceanul sfințeniei,
până când să fii convins,
că putem naviga și noi oamenii,
cu pânzele Fericirii întinse pe nesfârșirea Nemuririi?

Știu că-mi vei spune că nu ne sunt de folos toate astea,
fiindcă n-am ști ce să facem cu ele,
fără ajutorul Morții.

60. Nesfârșitul inimii

Cred în lava primăverilor,
vulcani de frumusețe,
strânși în sufletul pereche al Existenței,
ce erupe clocotind în sângele Clipei,
Eternitatea Vieții.

Potcoave pierdute,
spre a fi regăsite de Noroc,
zac părăsite,
pe marginea drumului Destinului,
ce a orbit la acest sfârșit de lume,
din inima noilor zori,
atât de străini regăsirii,
încât a început să ningă,
cu despărțire,
pe nesfârșitul inimii.

61. Ceață densă

Stâncile verbelor,
lovesc furtunile Adevărului,
mori de remușcări,
care și-au pierdut palele în vânturile propriilor dorințe,
nu mai macină demult făina Fericirii,
din care să dospească rădăcinile noii pâini a Viitorului.

Resturi de urme care și-au pierdut pașii păcii,
rămân uitate pe masa goală a orei pierdută de soartă,
care nu și-a cunoscut niciodată minutele unor zâmbete,
în ceața densă și rece din apocalipsa Trecutului.

62. Frunțile neputinței

Mă pierd în labirintul gândurilor,
ce par clonate după Dumnezeuul,
devenit avatarul acestei lumi,
cu biserici din piatra amară a Existenței,
scoasă din carierele adânci și reci ale sufletelor,
sclave ale propriilor destine.

Mâini întinse de rugăciuni,
îmbrățișează patimile speranțelor,
pline de bătăturile marilor munci ale credinței,
între A Fi sau A Nu Fi Lumea de Apoi,
pe care să ne rezemăm frunțile neputinței.

63. Flamuri

Fântâni ale vieții,
părăsite până și de propriile cumpene,
scriu cu suflete de cretă,
roase de cerul tăblii negre al Destinului,
lunga și istovitoare poveste a Morții,
din fiecare literă pe care o respirăm,
odată cu râsul sinistru al naturii umane.

Flamurile țărâni șubrede,
din mușchii conștiinței,
decojiți de forță,
sunt duse către cardinalele pierzaniei,
spre a întâlni morale politiciii de fier,
a unui Dumnezeu ce pare a fi uitat de noi.

64. Străbătând deșertul

Deșerturi de întrebări,
ard neconținut privirile robilor osteniți,
de cămilele unor răspunsuri,
moarte de setea cunoașterii.

Caravane fără sfârșit,
unduiesc iluziile vieților,
pe fluviile de tăcere,
ale strigătelor mute,
din sângele nostru.

Rouă de răbdare,
căzută din sudoarea voinței,
de a ne străbate pe noi înșine,
până dincolo de Moarte.

65. Suntem noi

Scoica amintirii mă strigă mereu,
cu mirare de vânt.

Ceruri pline de aripile libertății apelor limpezi,
stau să se prăbușească peste adâncurile sufletului.

Colți odioși de rechini fățarnici și isterici ai politicii,
vor să sfâșie carnea Moralei,
din legile fără sens ale Societății,
bandajate cu promisiuni.

Plouă cu deșertăciuni peste zborul voinței de a ne regăsi,
înotând spre adâncurile ființelor,
pe care nu le vom cunoaște cu adevărat niciodată,
fiindcă suntem noi.

66. Idei

Perdele de secrete par trase,
peste începutul de lume,
al nopții strigătelor de ajutor,
într-o eternă polemică a spațiului și timpului,
zarurilor aruncate de Dumnezeu în marea Creației.

Stele moarte se răsucesc pe bolta vieții,
promise de un Viitor mai Trecut decât orice Trecut
posibil.

Ierni grele de idei,
stau înghețate,
spre a se vinde începutului –sfârșit din noi,
ce ardem pe lira sfântă a Deșertăciunii.

67. Neputință

Adevăruri veștejite,
de toamnele reci și umede ale lacrimilor,
spală picioarele Fericirii,
aruncată la coșul de gunoi,
al istoriei Iubirii.

Zâne ale farmecelor frivole,
ard mocnind peste norii inimilor cernite.

Norocul se ceartă cu momentul Creației,
care pare că-și strigă în adâncul tăcerilor,
neputința.

68. Ifose

Zei invidioși, dizgrațioși și criminali,
cu ghearele timpului de oțel,
etern inoxidabil,
rup zăgazurile Libertății,
de a ne risipi în spațiile fără sfârșit,
ale catedralei liniștii și păcii,
demolând treptele,
spre ceea ce ar fi trebuit să fie Credință.

Munți de ifose îmbracă odăjdii,
voci ce par mântuite își strigă disperarea,
în fața unor ceruri ale nimănui.

Vulcani de promisiuni stinse,
cer ajutorul lavei dreptății,
să mai poată respira încă odată,
aerul tare și rece al Împlinirii,
ce exploda cu măreție,
în fața porților mântuitoare și născătoare,
de noi înălțimi.

69. Martiri de Clipe

Dreptii vor cuceri Moartea,
Strâmbii Pământul,
iar oamenii aluatul Păcatului Originar,
din care dospește pâinea Absurdului.

Colții isterici ai păcii,
sfâșie carnea războiului,
dintre religiile menirii de A Fi,
o fărâmbă de cuget,
pe o tulpină degenerată a unei Societăți,
bolnave de propriul sine.

Oaze de oameni,
însetate și incendiate de speranță,
mai rătăcesc prin deșerturile nesfârșite ale Patimilor,
pironite pe crucile Martirilor de Clipe,
fără număr,
care ne străjuiesc Destinele,
pe drumul către Moarte.

70. Pentru ce?

De ce Iluzia Vieții își spală mâinile murdare în conștiința noastră?

Venim din Neant doar pentru a pleca în Moarte?

Deșertăciune și absurd, iată ingredientele sensului acestei lumi, cu de toate.

Tarabe pline de primejdii ne vând viețile pe masa Zilelor înfrigurate de morala Minciunii.

Trântori diplomați ne arată binefacerile închisorilor societății de consum.

Prostituate isterice în ale politicii stau machiate la colțul străzii înșelătoriilor, întrebându-se sec, pentru ce?

Și toate astea se cos și se descos în bordelul Existenței.

71. Ne-am întâlnit?

Coşurile Abundenţei stau dezmembrate,
în privirile sentimentelor.

Undiri de rouă,
sparg setea devoratoare a primei întâlniri,
dintre patimile unui Dumnezeu ratat,
pierdut adânc în mine şi falsele gene ale Zorilor,
machiate în sufletul tău.

Ne întrebam ce aveam să ne spunem,
privindu-ne goliciunea unul în altul,
eu vrând să înţeleg trusa ta de machiaj iar tu,
religia unei morale în care nu mai credea nimeni.

Uite aşa au trecut anii,
desenaţi pe frunţile lunilor,
ce încă mai vor să înţeleagă,
dacă sunt pline sau noi.

Ne-am întâlnit?

72. Istorii apuse

Care de foc încărcate cu vorbe goale,
ne duc norocul spre abatoarele Existenței.

Drumuri obscure de pasiuni,
amăgesc trecătorii străzii patimilor,
spre moartea viselor din noi.

Tălpile cerului roase de atâtea apusuri,
ne lasă picioarele Clipelor însângerate,
goale,
pe plita încinsă a societății.

Arlechini politici isterici și nebuni,
jonglează plini de trufie cu speranțele.

Magia sărbătorilor devine poleiala,
plină de pelteaua ieftină,
a cadavrelor de vise în descompunere,
foste trupuri ale Fericirilor,
ce aparțineau cândva unor istorii,
demult apuse.

73. Conștiință creatoare

Moartea este o divinație a adevărilor,
pe când viața a patimilor.

Între pace și libertate,
nu există decât paradoxul Iluziei Vieții.

Realitatea este o fărâmbă de vis spart de târnăcopul
Cunoașterii,
în cioburile întrebărilor fără răspuns.

Și toate acestea la un loc,
ne dau conștiința creatoare a nonsensului.

74. Sârmă ghimpată

Tot săpunul vorbelor goale ale lumii,
nu va putea spăla niciodată rufele murdare ale religiilor.

Munți de păcate sunt gata să fie explorați de catedralele
lacomе și fade din inimile politicianilor credinței cu
nume de popi.

Trepte ale absurdului poleite cu aurul fărădelegilor,
sclipesc în apusul fericirii noastre.

Gratii de cruci jertfite pentru profit ne îngrădesc
conștiințele cu sârma ghimpată a absurdului.

75. Cioburi și noroc

Bancherul cu cel mai mare profit din lume se numește
Deșertăciune.

Cel mai lung pod ce unește țărmurile conștiinței cu cele
ale Adevărului Absolut, este Moartea.

În vârful piramidei unei societăți va sta întotdeauna
Absurdul.

Noi suntem niște cioburi de vise sparte de lăcomia unui
Dumnezeu la masa norocului pierdut, crezând că astfel
va câștiga.

76. Mărunțișuri cotidiene

Furtuni de religii înrobesc seninul.

Flăcări de libertate pârjolesc Trecutul.

Munți de gunoaie mișună prin mlaștinile sângelui nostru.

Carnea desfrânată ține timona lumii.

Ceasuri de plumb își bat orele cu religiozitate.

Manechinele anemice ale conștiinței,
ce ocupă parlamentul rușinii naționale,
bat străzile deșertăciunii politice,
căutând pulsul istoriei,
în organele sexuale ale promisiunilor.

Trufandale uscate își așteaptă noii stăpâni mercenari în
lupta cu Destinul.

Cumpenele rătăcitoare ale Timpului au putrezit deasupra
fântânilor de moment din care-și trage seva norocul.

Zodii îmbătrânite în rele își brodează horoscoapele
adulterine ale patimilor.

În rest alte și alte mărunțișuri cotidiene.

77. Slovă

Am devenit resturi,
din creta cu care și-a scris Dumnezeu,
Cuvântul Creației,
stand umili și roși de patimi,
presărați pe țărâna sfidătoare a Timpului,
încărunțit de simțămintele,
a ce a mai rămas din acea slovă,
pe care nici o biserică a ființei umane,
nu o cunoaște cu adevărat,
ci doar îi intuiește menirea,
de a crea colții sfidători și absurzi ai Vieții,
ce se vor hrăni cu toată Moartea lumii,
până când vor deveni ei înșiși Viața de Apoi.

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE

SORIN CERIN - RAINS OF FIRE